

МІСЯ ДЕКЕМВРІА, ВЪ Д-Н ДЕНЦІ.

СЛУЖБА ДОПОЛНЕННАЯ,
СЪНАЗАРІИ, ТРИ ЯВЛЕНІЯ,
МОЛІТВЫ И ЖИТІЕ
ПРІБНОМУ ОЦЮ НАШЕМУ
ІОАННУ ДАМАСКІНУ.

СВ. ІОА́ННЪ

ДІАКОНЪ

Ѡ ТЕБѢ РА
ДВЕТЕ А
БЛГОДАТ
НААВСА
КААТВАРЬ
АГГЛЪСКІИ
СОБОРЪ...

МЦЯ ДЕВЕТМВРІА, ВЪ Д-Й ДЕНЬ.
ПАМЯТЬ ПРПБНАГѠ И БГОНОБНАГѠ
ОЦА НАШЕГѠ ІѠАННА ДАМАСКІНА.*1
НА ВЕЛИЦѢЙ ВЕЧЕРНИ.

Поѣмъ: Блжѣнъ мѡжъ: ѧ-й антїфѡнъ.

На Гдѣ, возвѣхъ: стїхїры, на ѧ, гласъ ѧ.

Пѡ: ѿ! преслѣвнагѠ чдесѣ:

Оче іѡанне всемѡдре, * црковь хрѣтовѡ оумнїлѡ єсї пѣсньми, *
бжѣтвеннѣйшаѡ сладкопѡлѡ, всеслѣвне, * дѣйствиомъ, ѡче, дхѡ, *
твоѡ цѣвнїцѡ оумарѡлѡ, * вселичнѣй дѣдовѣ подобѡлѡ. * єюже
возгласѡлѡ, бжѣтвенными пѣсньми всѡ привлѣклѡ єсї. [Двѣжды.]

Оче іѡанне слѣвне, * мїрекїѡ ѡстѡплѡ матѣжныѡ молвы, * ко
хрѣтовѣ прїтѣклѡ єсї тишинѣ, прпбне, * ѧ видѣнїи бжѣтвенными ѧ
дѣлнїи, * всебогѡтыми гѡвѣ свѣтлостьми * ѧстїннѡ ѡбогѡтїлѡ єсї, *
ѧ вѣрнымъ преподалѡ єсї, * бгѡлѣпнымъ сїѡлѡ житїемъ, блжѣннѣйше.

Прїндїте, земнорѡднїи, пѣсньми щїенное ѧ чїтнѡе * прпбнагѡ
торжествѡ іѡанна * днѣсь блгочїтнѡ воспѡїмъ: * єїѡ бо ѧстїннѡ
бжѣтвеннагѡ ѡсїѡнїѡ * сподѡбїлѡ свѣтѡ прїѡтнї. * ѿ! неизречѣннагѡ
твоегѡ блгѡштрѡбїѡ, гдѣ, * ѧже мы познѡхомъ * слѣвннїи тѡ
превлѡгѡ.

* Службу из „Редовних минеја“ је 2019. г. до Полијелејне на србском језику допунио Лазар Љубић, а Зор. А. Ст. је ове допуне превео на цсл. језик, дописао три друге Возвателне стихире допунио другим деловима из разних изворѡ до Бденијске, и уредио целокупан текст од 14. до 30. дец. 2023. г.

Ины стѣхѣры, гласъ ѿ. [Зрѣтѣвы].*2

ПѠ: Радѣиса, поствникъвз:

Радѣиса, вселенныа свѣтѣло всесвѣтлѣйшее, * Ѡче нашъ іуанне
 бѣгоносне: * ты бо на землѣ послѣшаніемъ пожѣвъ, * бѣа мѣтѣва
 себѣ содѣлаъ ѿсн: * и даръ ѿ негѣ бѣослѣбѣа и пѣснослѣбѣа воспрѣавъ, *
 црѣковь бѣголѣпѣемъ стѣхотворѣній оукраиъ ѿсн: * къ твоемѣ
 бѣослѣбѣномѣ истѣчникѣ * цѣломѣдрѣе дѣже доднѣсь прензѣобѣильнѣ
 истѣчающемѣ, * вѣрою прихѣдаѣце, бѣгочѣтѣю и чѣтѣ прѣавъ
 настаблѣемъ: * и нынѣ, Ѡче златотѣчне, * молѣса бѣнѣ ко хрѣтѣ бѣѣ: *
 мѣръ мѣрѣ подѣти, * и дѣшамъ нашымъ бѣлѣю мѣтѣ. [Дѣжды.]

Радѣиса, бѣгочѣтѣа свѣтѣло незахѣдаѣце, * Ѡче нашъ іуанне прѣбне:
 * ты бо терпѣливѣодрѣшнѣ подвѣзѣва, * плѣтскѣа стѣрѣти
 воздержѣаніемъ оумертѣилъ ѿсн: * и ѣ почтѣаніи икѣнъ стѣбѣхъ мнѣгѣ
 брѣва, * ѿ слѣначѣльнѣа лѣтѣ пострадаѣа ѿсн: * но, бѣгѣтѣю прѣчѣтѣа
 бѣлѣцы и сѣлѣвѣвъ, * и пѣмѣщѣю бѣжѣю томѣ дѣблѣстѣвеннѣа ѣдолѣвѣ: * вѣ
 ѿгѣ кознѣдѣйство ѣакѣ пѣлѣнѣа растѣргѣа ѿсн, * и дѣвѣжѣцѣа на тѣ
 коварѣтѣа прѣхѣтѣрѣа ѿсн: * и нынѣ, Ѡче бѣгопѣамѣтѣне, * не прѣстѣа
 молѣса ко хрѣтѣ бѣѣ: * мѣръ мѣрѣ дарѣвати, * и дѣшамъ нашымъ бѣгѣтѣю
 мѣтѣ.

Радѣиса, бѣготѣкѣщѣихъ свѣтѣло немерѣающее, * Ѡче нашъ іуанне
 прѣблѣженне: * монѣшествѣющѣихъ свѣздѣ бѣотѣчнаа * и црѣкѣ
 кадѣолѣчѣскѣа слѣво бѣгохѣвальнаа: * селѣній прѣбнѣыхъ совѣельнѣче * и слѣвы
 стѣбѣхъ сопрѣчѣстѣнѣче: * трѣцы всѣхѣтѣрѣй бѣгогѣлѣбѣнѣче * и бѣослѣбѣа
 незѣвѣстнѣй истѣчнѣче: * разѣвѣдѣнѣа некѣрадѣомѣе хрѣнѣлицѣе * и
 добродѣтелѣй незѣчѣрпѣемѣе сокѣрѣвнѣце: * и нынѣ, Ѡче бѣоблѣженне, *
 молѣса всѣгда ко хрѣтѣ бѣѣ: * мѣръ мѣрѣ воздѣти, * и дѣшамъ нашымъ
 ѿбѣильнѣю мѣтѣ.

*2 дописыванье другихъ возвателнѣхъ стѣхирѣа заврѣшено 25. дѣц. 2023. г.

Слава, ѿ нынѣ, вѣрчєнѡ, гласѡ ѿ. [Дазарево].

Пѣ: Црѣ нѣный:

Црѣ нѣный, * невидимъ ѿ непостѣжимъ, * члѣвѣколюбєнѡ члѣвѣкѡ
 бываєтѡ, * насѡ радѣ видимъ ѿ постѣжимъ, * ѿ воспріятѡмѡ
 ѡстєстѡвѡмѡ ѡднѡѡщєнѡ насѡ, * во ѡже ѡбожитѣ ѿ прослѡвѣтѣ
 воспріятѡє. * тѣмѡже, ѿповѣдѡемѡ вѣчлѣвѣкѡ, * ѡписѡема словєсѡ ѿ
 шарѡ * влѣкѡ ѿ гдѡ, * ѡгоже іѡаннѡ бѣгомѡдрѡнѡ дерзновєннѡ проповѣдаше
 * ѡкѡ ѡднѡ нѡвѡє подѡ слѡнцємѡ. * того, молѣ, ѡче всеблѣженнє, *
 спѣстѣсѡ дѡшѡмѡ насѡмѡ.

Входѡ. Прокіменѡ днѣ. ѿ чтєніѡ трѣ прѣвнѣчєскѡ:

а] Прємѣрѡстѣ солѡмѡнѣ чтєніє [глѡвѡ ѣ, ѡ-ѡ]:

Прѣвнѡхѡ дѡшѡ вѡ рѡцѣ бжѣєнѡ, ѿ не прѣкѡснєтѣсѡ ѿхѡ мѡка:

б] Прємѣрѡстѣ солѡмѡнѣ чтєніє [глѡвѡ ѣ, ѡ-ѡ: ѡ, ѡ-ѡ]:

Прѡвєднѣцѡ вѡ вѣкѣ живѡтѡ, ѿ вѡ гдѣ мздѡ ѿхѡ:

г] Прємѣрѡстѣ солѡмѡнѣ чтєніє [глѡвѡ ѡ, ѡ-ѡ]:

Прѣвнѣкѡ, ѡцє постѣгнєтѡ скѡнчѡтѣсѡ, вѡ покѡн вѡдєтѡ:

На лѣтѣнѡ: стѣхѣра хрѡма, ѿ стѣхѣрѡ прѣвнагѡ гласѡ ѡ. [Дазарево]:

Ѧ! неѡбѣчнагѡ чѡда блѣженнѡгѡ послѡшѡнѡ, * Ѧ! ѿстѣннагѡ сѡна
 блѣженнѡмѡ ницєтѡ, * кѡкѡ не ѡудѣвѣмѣсѡ іѡаннѡ прєслѡвнѡмѡ, *
 сѡетѡ влѡстѣ ѿ гордѡнѡ слѡвѡ хрѣтѡ радѣ любѣмѣйшѡгѡ ѡстѡвѡльшємѡ, *
 наѡчєнѣємѡ же ѿ мѡдрѡстѣю сѡєѡю ѡмѡлчѡвѡшємѡ, * во ѡже вѡ
 мѡнѡшєстѣмѡ лѣцѣ пѡдѡнѡмѡ вѡзсѡѡтѣнѡ: * бѡгѡтѣстѡ ѿ мрѣжѣ мѣрсѣнѡ
 ѡстѡвѡльшємѡ, * во мрѣжѡ вѡ вѡзѡвѡнѡ хрѣтѡвѡ ѡлѡвлєнѡ бѡвѡшѡ, *
 неѡзрєчєннѡгѡ тєрпѣнѡ ѿ крѡтѡстѣнѡ: * того мѡлѣмѡ ѡ спѣєнѣнѡ дѡшѡ
 насѡнѡхѡ. [Гласѡ б:]

В тѡємѡ тѣплѡмѡ прєдстѡтєльстѡвѡ прѣтєклѡемѡ, * ѡче насѡ
 іѡаннє, * дамѡсѡкѡ пѡхѡлѡ ѿ сѡрѣнѡ слѡвѡ, * мѡлѡцє тѣ сѡ ѡсѣрднѡ:
 * чѣтѡтѡ житѣлѡ спѡдѡбєнѡ рѡвѡ сѡѡмѡ, * ѡкѡ дѡ неѡѡзѡнєннѡ бѣгѡслѡвнѡмѡ
 вєсѣтѡю трѣцѡ живѡнѡчѡлѡвнѡю * во ѡупѣтѡнѣє тѣлѡ црѣкѡє. [Гласѡ г:]

Роздѣвса подвигъ смиренїа, * тайны нѣа вналь єси * и словеса
жизни оуслышалъ єси, * ѿче нашъ іоанне, * оусты же свои ми
апльски повидѣтельствовалъ єси * и десницею премъдрѡ ѡписалъ єси * во
сцѣнныхъ и вѣолѣпныхъ гѣмновъ, * ѿмже доднесь славимъ
препрославленную хрѣтоу десницу. [Гласъ 4:]

Ѧживоноснаго источника цркви * златострѣйнаго токи словесъ
твоихъ изліалъ єси: * ѿмже питійностїю³ вѣрныхъ ѡсвѣжилъ
єси, * жаждущыа истины напоилъ єси: * грѣшныа къ поканію
наставилъ єси * и єретическаа шатанїа потопилъ єси. * и нынѣ молиса,
іоанне прѣбне, * во ѣже сподобитиса и рабомъ твоимъ * почерпати ѡ
сегѡ источника.

Глава, и нынѣ, вѣорченъ, гласъ 4. [Прѡты мѣрка]:⁴

Земный аггъ и нѣный члѣкъ, * прѣбный іоаннъ дамакинъ, * имѣа
къ тебѣ, вѣ дѣо, теплюю любовь, * предъ ікѡною твоєю оумильно
молѣшеса, * но, по навѣтѣ беззаконнаго црлѣ ікѡноборца, * ѡсѣчена
бысть десница єгѡ. * ѿнъ же, испросивъ ю ѡ безбожнаго мѣчитела,
предъ ѣтною ікѡною твоєю слезно къ тебѣ молѣшеса, * ѡ ѣже
исцѣлѣтиса єи, * ты же мѣтвѣ єгѡ скорѡ оуслышала єси, * и предстѣвъ
ємѣ во снѣ, * оусѣченнѣи рѣцѣ єгѡ исцѣленїе даровала єси.

На стѣхѡвнѣ: стѣхѣры, гласъ 4. [Лазаревы]:

Богатствомъ премъдрости вѣїа въ тебѣ достѡйно водворенныа *
оукрасилса єси, іоанне всечѣтныи: * мѣтвеннымъ тихѡванїемъ и
презвѣнїемъ дароваса тебѣ блгть дха * и возшелъ єси въ созерцанїе
нѣнаго: * тѣмъ тѣа почитаемъ и молимъ * да молишиса ѡ вѣхъ насъ.

Стѣхъ: Оустѣ моѣ възглаголютъ премърость, * и побченїе срца моего
разумъ.⁵

³ овде сам био принуђен да се за превод на цсл. савремене србске речи „питкост“ послужим
домишљањем и стварањем новокованице.

⁴ напомена: ова стихира преузета из [Службе Тројеручици](#) проте Мирка Р. Павловића.

⁵ Пс. 48,4.

Великимъ бѣгословомъ слѣдѡа, * тѣхъ жнзньхъ подражатель
Изрядный показале еси, * и тѣхъ бл҃гѣтнагѡ оученїа настѣвникъ
 достѡнный, * воплощеннагѡ бѣа слова оученичѣ, * бл҃говѣстїителю апломъ
 причисленный: * тѣмъ тѣа почитаемъ и мѡлимъ * да мѡлишиа ѡ всѣхъ
 насъ.

Стїхъ: Восхвалаета прѣвнїи во славѣ, * и възрадыотса на лѡжахъ
 своихъ.*⁶

Гладостный мѣдъ бѣгословїа ѿтѣцъ цр҃кве бѣгоносныхъ собравъ, *
Красотѣ православіа снискалъ еси: * сїю свидѣтельствова, іѡанне
 бѣгѣтнїй, * мѣдомъ бл҃гѣтїа дѡшы наша оуслаждаеши: * тѣмъ тѣа
 почитаемъ и мѡлимъ * да мѡлишиа ѡ всѣхъ насъ. **Слава, гласъ 5:**

Монаховъ множества настѣвника тѣа почитаемъ, * ѿче нашъ
Иѡанне: * твоєю бо стезєю воистиннѡ правѡ ходїти познахомъ.
 * бл҃женъ еси хр҃тѣ работавїй, * и вражїю силѡ ѡблчївый: * аггловъ
 советѣдникѣ, прѣвныхъ и прѣвныхъ сопричастникѣ: * съ нїмже молиа
 гдѣви, * помїловатїса дѡшамъ нашымъ.

И нынѣ, бѣорченъ, гласъ тойже. [Дазарево]:

Цр҃ице мѣри іѡаннъ бл҃женный егда молашеа, * колѣна оуерданѡ
Преклонѡа и потѡки слезъ источѡа, * преславное знаменїе показале:
 * ч҃тнѡ десницѣ смиреннагѡ раба своего бл҃веннаа ищелїи, * и бл҃гѣтїю
 хр҃тѡвою дара словесѣ того сподѡви. * тѣмже, пѣсньми и словесы того
 ѡакъ нектѡромъ напоени, * въ радостїи дѡха ѡверзше оустѣа своѡ
 громогласнѡ гл҃големъ: * радѡиса, іѡанне прѣвнїй, * нѣныхъ тѣинъ создѣ
 избранный.

На бл҃венїи хлѣбовъ: тропарь прѣвнагѡ, гласъ 7:*

Цр҃кве ѡрганъ бж҃твенный, * цѣвница бл҃гознаменїтаа страха бж҃їа *
Показале еси, іѡанне всехвальне: * тѣмже свѣтовѡдиши мїра
 концы * мудрыхъ оученїй твоихъ ѡсїаньми: * ѿче прѣвне, * хр҃тѣ бѣа
 молї * даровѣти намъ велїю млѣть. **[Дважды.]**

⁶* Пс. 149,5.

⁷* перевод Наталије Бахарева из грчког „Великог часослова“, преузет са њеног LiveJournal-a.

И[лѣ] ѿнз тропарь, гласъ тойже. [Лазарево]:

Бжтвенною блгчтію исполнився, * златоточными словесы црковь оутвердилъ єси, * поборникъ ікѡнъ и пѣнописецъ израднѣйшій показався, * и ѣкѡ дхѡдохновенный проповѣдникъ догматвѣвъ возсѣавъ, * ѡче іѡанне чдѣсне, * хрѣта бга непрестанно молѣ * ѡ славащихъ ти стѣю пѣмать.

Бже дѣо: ѿлѣ: тропарь троерѣчницы. [Единожды.]

НА УТРЕНИ.

На Бгъ, гдъ: тропарь ѡвцѣй прѣвагѡ, гласъ ѿ:

Православіѡ наставниче, блгочтіѡ оутчителю и чроты, вселенныѡ свѣтѣльниче, монашествоующихъ бгѡдохновенное оудобрѣніе, іѡанне премудре, оученьми твоими всѡ просвѣтилъ єси, цѣвниче дхѡвнаѡ, молѣ хрѣта бга, спсѣтисѡ душамъ нашимъ.

Глава, тропарь прѣвагѡ, гласъ г, єгѡже и звѡлиши.

И нынѣ, тропарь троерѣчницы, гласъ д:

Троерѣчнѡ твоѡ, бгомѣти ікѡнѡ, * тремѣ и зѡбраженными на ней рѣкамѣ, * тайнѡ стѣѡ трѣцы ѡбразующѡ, * чдесѡ многими прославила єси. * тѣмже вопіемъ ти: * ѣкоже дрѣвле ѡсѣченнѡ рѣкѡ прѣвагѡ іѡанна дамакинѡ и сѣлѣла єси, * такѡ и нынѣ душѣвныѡ и тѣлѣсныѡ нашѡ недѡги и сѣлѣ, * и ѡ всѡкихъ бѣдѡ и зѡбѡи, * да зѡемъ ти: * радѡисѡ, блгчтнаѡ, * троерѣчною ікѡною твоѡю намъ помогающѡ.

По д-мъ стѣхословіи: сѣдаленъ,*⁸ гласъ є.

Пѡ: ѡбезначальное слово:

Житѣѡ нечестіе ѡвѣргъ, * крѣтъ гдѣнь воспріемъ, * постнически жлѡкаваго попралъ єси, * пѣстынный гражданинъ, свѣтѣльникъ міра мысленный, * показався єси, бгонѡсне іѡанне: * тѣмъ молѣ спсѣ, * помѡловати души нашѡ. [Дважды.]

* напомена: сва три сѣдалена са нѡховим богородичанима су преузета из Полијелејне заједничке службе св. муч. Варвари и преп. Јовану Дамаскину, у издању: *Анѡлозіѡнъ, сіестъ Цвѣтословіе, или Трефолозіѡнъ, сіестъ Словопитаніе*. – Кіевъ: Въ Тѡпографіи Кіевопечѣрской Лауры, 1745. – л. 202 об. – 207 об.

Глава, ѿ нынѣ, бѣорченз, гласз тѡйже:

Радѡица, стѣла горѡ ѿ бѣгопроходнаа: * радѡица, ѡдѡшевѣннаа кѡпинѡ ѿ неопалимаа: * радѡица, ѣдина кз бѣмѣ мѣрови мѡсте, * преводѣи мѣртвѣи кз вѣчномѣ животѣ: * радѡица, нетѣннаа ѡтроковѣце, * неискѡмомѣжнѡ рѡждшаа спсѣніе дѡшз нашіхз.

По б-мз стѣхослѡвѣи: сѣдѡленз, гласз ѧ.*9

По: Грѡвз тѡѡй, спсе:

Гладкогласнаа пицѡла, велегласнаа трѣба, * цѣвница пѣсеннаа, свирѣль бѣтвеннаа, * гѣли ѿ сопѣль всеподѡбна, * мѡсеѣйскѣи ѡрганз вѡдохновенный, параклітова зарѡ, * показѡла ѣси, ѡ! іѡанне, * ѿ ѡутѡлаеши наша помышлѣніа. [Дѡжды.]

Глава, ѿ нынѣ, бѣорченз, гласз тѡйже:

Мѣрѣ тѡ бѣжѣю свѣмы всѣи, * дѣлѣ вѡистиннѣ, ѿ по рѣтѣвѣ ѡвѣльшѡюса, * ѿже любѡвѣю привѣгѡюциѣи кз тѡѡѣи бѣгѡсти: * тѡѡѣ бо ѿ мамы грѣшнѣи предстѡтельство, * тѡѡѣ стѡжѡхомз вкз напѡстѣхз спсѣніе, * ѣдинѣ всенепорѡчнѣю.

Полѡелѣй. Велнчѡніе:

Оу бѣжѡемз тѡ * прѣвне ѡче, іѡанне, * ѿ чтѣмз стѣлѣю пѡмѡть тѡѡѡ: * наставниче монахѡвз, * ѿ советѣдниче ѡггѡвз. [И(лѣ) ѿнѡѣ:]

Оу бѣжѡемз тѡ * прѣвне ѡче, іѡанне, * ѿ чтѣмз стѣлѣю пѡмѡть тѡѡѡ: * тѡѡѣ бо пѣснѣми бѣголѣпными, * цѣркѡвѣ велнѣи ѡукрасілз ѣси.]

Ѳѡлѡмз ѿзеранный: Терпѡ потерпѣхз гѡдѡ:*10

По полѡелѣи: сѣдѡленз, гласз ѧ.

[По: Лѣкз ѡггѡльскѣи:]*11

Пѡемз ѣтнѣи ѿ стѣи пѡдвиги, * ѡже пѡдѡлз ѣси вѡистиннѣ по цѣркѣи, * почитѡюце вкз пѣснѣхз, ѣтнѡа сладкогласѣа, * ѡже распѡложѣлз ѣси на пѣніе гѡѡѡи, достѡчѡдѡне, * ѿ вѣрными вкз весѣліе, іѡанне всебѣженне. [Дѡжды.] Глава, ѿ нынѣ, бѣорченз, гласз тѡйже:

* у изворнику стоји 4. глас но овај подобан је 1. гласа.

¹⁰* Пс. 39,2.

¹¹* (могући) подобан додат према сличном месту у савременим руским издањима.

Мрїе, ѿтнѡе влѣки прїѧтелице, * воскрѣсїи ны пѧдшыѧ въ пропасть
 λιόταγω ὤχάμητα, * ѧ прегрѣшенїи ѧ скорбїи: * тыи во ѣсїи
 грѣшнымъ спїсѣнїе ѧ по́моць, * ѧ крѣпкое предстѧтельство, ѧ спїсѧши
 рабѣи твоѧ.

Стрепѣнна: ѧ-й антифѡнъ ѧ-гѡ гла҃са.

Прокїменъ, гла҃съ ѧ:

ѿтнѧ предъ гдѣмъ * смѣрть прѣбныхъ ѣгѡ.*¹²

Стїхъ: Чтѡ воздѧмъ гдѣви * ѡ всѣхъ, ѧже воздаде ми;*¹³

Бѣакое дыханїе:

Ἐνλαίε ὤ λυκὴν зачало кд [глава 5, 31-кѣ].

По ѧ-мъ псалмѣ: стїхїра, гла҃съ 5:

Прѣбне Ѡче, во всю зѣмлю ѧзѣде вѣщанїе ѧсправленїи твои́хъ: *
 Птѣмъ на нѣбсѣхъ ѡбрѣлъ ѣсїи мзда ѣтрѡдѡвъ твои́хъ, * дѣмшнскїа
 погубїлъ ѣсїи полкѧ, * ѧ ѧггѣльскїа достїглъ ѣсїи чїны, * ѧже житїю
 непорѡчнѡ поревновѧлъ ѣсїи. * дерзновѣнїе ѧмѣлъ ко хрїстѣ вѣсѣ, * мїръ
 ѧспросїи дѡшѧмъ на́шымъ.

Канѡнъ вѣцы [троедѡчницы], на 5: ѧ прѣбнагѡ, на ѧ, гла҃съ 6.

Пѣснь ѧ. Ірмосъ:

Во гдѣвнѣ постла ѧногдѧ фараонїтское всебѡинство прѡсѡрѡженнаѧ
 сїла, воплѡщшесѧ же слѡво всеслѡбный грѣхъ потребїло ѣсть:
 препрослѧвленный гдѣ, славно во прослѧвнѧ.

Твоѧ похвалѣ начѧти хотѧщѣ мнѣ, подаждѣ твоѧ нынѣ гла҃съ
 медотѡчный, прѣбне, ѧже правослѧвнѡ оѡяснїлъ ѣсїи црковѣ
 пѣсньми, Ѡче іѡанне, ѧже твоѡ почитѧетъѧ пѧмѧть.

Гдѣмъ мѡдръ ѧ ѡстроумнъ сдѧлѧ, ѧзрѧднѣнше сѡщнхъ ѣстество
 ѧсмѡтрѧлѧ, нестоѡщнхъ предразсѡдїлъ ѣсїи вѣчнѡщнѡ:
 прївремѣнными во ѧзмѣнїлъ ѣсїи прѣвывѧющаѧ, Ѡче іѡанне, ѧдѣже тѧ ѧ
 нынѣ хрїтѡсѣ прослѧви.

Бгѡрѣнъ:

¹²* Пс. 115,6.

¹³* Пс. 115,3.

Превѣвши гавѣла єси, чѣта, вса кѣта твѣри, бѣдимыя же ѿ невѣдимыя, приснодѣо: зиждѣтеля во родилѣ єси, ꙗкоже бѣговоли въплотѣтиса во оутробѣ твоѣй: єгоже со дерзновѣніемъ молѣ спсѣти поющыя тѣ.

Пѣснь г. Ірмосъ:

Процвѣла єсть пѣстына, ꙗкѡ крѣнъ, гдѣ, ꙗзыческаа неплодѣцаа црковь, пришествіемъ твоимъ, въ нейже оутвердѣса моє срце.

Расточилъ єси богатство, бѣ въ заимъ дадъ: тѣмъже твѣ на нѣсѣхъ оуготоваса цртво: но ѿ нынѣ воздаѣніе, іоанне, прѣлаз єси многократное.

Премудрости талантъ пріемъ, дѣаньми оукрашаа, оумнилъ єси, іоанне, црковь хртовъ: єгоже многоуслѣблѣши, ѿ житіе ѡстѣвнѣхъ.

Бѣорченъ:

Чїни оудивѣшася ѡгльстѣн, прѣчѣта, ѿ члвчскаа оустрашѣшася єрца ѡ ржѣтвѣ твоѣмъ. тѣмъже тѣ бѣ въ бѣрою чтимъ.

Сѣдаленъ, гласъ г:

Трѣба бѣгогласна ѡсѣена, сѣеннѣйше, * намъ гавѣла єси, * пѣснопоющи ѡбразнѡ оученіа гдѣ ѿ спса концѣмъ, * ѿ твоими словесы мѣрѡ просвѣтилъ єси, іоанне прѣвне, * хртва бѣа молѣ даровати намъ вѣлію мѣтъ.

[Дважды.]

Слава ѿ нынѣ, бѣорченъ, гласъ тойже:

Бжѣтвеннаа скїніа была єси слѡва, * єдина прѣчѣта мѣти дѣо, * бжѣтотѡю ѡглы превозшѣдшаа: * паче всѣхъ менѣ перстѣ бѣвша, * ѡсквернѣна плѣтскїми прегрѣшенїми, * ѡчїстїи мѣтѣхъ твоихъ бжѣтвенными водами, * подающи, чѣта, вѣлію мѣтъ.

Пѣснь д. Ірмосъ:

Пришелъ єси ѡ дѣвы, не ходѣтай, ни ѡгль, но самъ, гдѣ, въплѣсѣса, ѿ сплаз єси всего ма члвчка. тѣмъ зовѣ ти: слава силѣ твоѣй, гдѣ.

Повелѣнію хр҃тоу повиндѣа, ѡставилх єси мїрску красоту, богатство, сладость, свѣтлость: єгѡже ради взѣмх твоѣ кр҃тѣ, послѣдовалх єси, іѡанне мѡдре.

Госвеницѣа ѡвеницѣавшем хр҃тѣ, члѣвческаго ради сп҃сєніа, спрослѣвила єси, іакоже тоѣ ѡвѣщѣа, и цр҃твєдєши же присноцр҃твѣющема, іѡанне. **Бг҃орѣчєн:**

Та пристѣнице сп҃сєніа, и стѣну нешборімѣ, бѣе влчце, вси вѣрніи вѣмы: ты бо молитвами твоими ѡ бѣдѣх и збавлѣши дѡшы наша.

Пѣснь ҃. Ірмосъ:

Ходѣтай бг҃у и члѣвкѡмъ былх єси, хр҃тє бже: тобою бо, влко, кз свѣтоначальникѣ ѡцѣ твоємѣ, ѡ нѡци невѣдѣніа приведєніє имамы.

Гтрахомъ хр҃товымъ, Ѡче, оутверждаемъ кз бж҃твеннѣй жи́зни, плѡтское мѡдрѡваніє все покорилх єси дѡхѣ, твоѡ, іѡанне, чѡства ѡчицѣа.

Ѡчисти вх всѣкѣа скверны тѣло и оумъ, и дѡшѣ тцѣалиевъ, бг҃омѡдре, зарю прѣялх єси трислѣнчнѡ іѡанне, свѣтлыми тѣа богатѣцѣю даровѣніи. **Бг҃орѣчєн:**

Моли твоего сѣа и гдѣа, дѣо чтаа, плѣнѣннымъ и збавлєніє ѡ противнаго ѡестоѡніа, на тѣа надѣющемиа мїрное дарѡати.

Пѣснь 5. Ірмосъ:

Во глѡбинѣ грѣхѡвнѣй содержимъ єсмь, сп҃се, и вх пд҃чинѣ житѣйствѣй ѡбзрѣваемъ: но іакоже іѡнѣ ѡ свѣрѣа, и менє ѡ стр҃тѣй возведи, и сп҃си ма.

Просвѣтѣвѣа дѡа блг҃тїю, бж҃твенныхъ и члѣвческихъ знаніємъ вєщєй іаснѡ ѡбогатѣвѣа, трєбѡющимъ, іѡанне, незавѣстнѡ препѡдалх єси.

Подѡбнѣ ликѡмъ нѣнымъ, мѡдре, цр҃ковь правослѣвнѡ оукрасилх єси, ликѡстоѡнныа пѣсни приглашаа тр҃цѣ бг҃овѣщѣанныа. **Бг҃орѣчєн:**

Ненскѡсомѡжнѡ, дѣо, родилà єси, ѿ вѣчнѡеши дѣа, іавлàoци
нѣстиннагѡ бжѣтѡа сѣа ѿ бѣга твоегѡ ѡбразы.

Кондакъ, гласъ д.

По: Вознесѣйсѡ на крѣтѡ:

Пѣснописца ѿ чѣтнаго бѣоглѡбьника, * црѣкве наказателѡ ѿ оѡчѣтелѡ,
* ѿ врагѡвѡ сопротивоборца, іѡанна, воспоимъ: * ѡрѡжїе бо вземъ
крѣтѡ гдѣнь, * всю ѡразнѣ єресей прѣлесть, * ѿ іакѡ теплыѡ предстателѡ къ
бгѡ, * всѣмъ подаѣтъ прегрѣшенїи процѣнїе. **Ікоєз:**

Црѣковномѡ наставникѡ ѿ оѡчѣтелю ѿ жерцѡ, іакѡ тайникѡ
ѡнензглѡбланныѡхъ возопїемъ согласнѡ: ѿже къ бгѡ твоимѡ млѣтвами
ѡвѣрзи оѡста наша, ѿ сподѡби глѡлати словеса оѡченїи твоихъ: ты бо
трѣцѣ іавнлѡ єси сопричастникѡ, іакѡ дрѡгоє слнце ѡблистѡа въ мїрѣ,
чѡдесѡ ѿ оѡченїи просїавѡ, іакѡ мѡвсїей, въ законѣ гдѣни побѡдилѡ всегда,
словомъ ѿ дѣломъ бѡлѡ єси свѣтїльникѡ, ѿ молà непрестаннѡ всѣмъ
подаѣти прегрѣшенїи процѣнїе.

Сѡнаѡарь.

Мѡца декѣмвриа, въ д-н дѣнь:

**пáмáть совершáемъ прѣбнагѡ [ѿ бѣгоноснагѡ] ѿца нашегѡ [ѿ
златоточнѡвагѡ бѣслова црѣкве] іѡанна дамаскіна. [Блѣвнѣ ѡче.]**

Стїхн: *14

Исполнивъ зѣмлю пѣсньми полѣзными, іѡаннъ:

ѡще ѿ на нѣо восхѡдитѡ епѣтїсѡ хотѡ.

Оѡ бѡше въ царствѡ львѡ ісáвра, ѿ при констанїнѣ євнѣ єгѡ,*15 ѡ
града дамáска, рѡда славна ѿ богáта, ѿ православнѡю вѣрою сїáюща.
Издчи же всáкое єллинское ѡкрѡжное наказанїе съ космою, ѿже
последнѣ єпѣкпѡ маѡмскїи вѣ, ѡ єдїнагѡ оѡчѣтелѡ коємы же
лсѡгкрїта, ѿ глѡвинѡ бѣодохновѣннагѡ писанїа дѡбрѣ нздѡвѣдѣ. И
єгда въ совершеннѡю мѡдрость достїже, блѡдарствѡва бгѡ ѡ полѡченїи

^{14*} стихови дати према „Прологу за месеце децембар-февруар“, XV век (рукописна књига 57, лист 6 – из збирке манастира Дечани), а текст синаксара према „Прологу“ Москва, 1895-1897 г.

^{15*} Лав царовао од 717-741 г.; а син ѡегов Константин, прозвани Копроним, од 741-775 г.

таковѣгѡ оучителя. Левъ же ісавранинъ, ѣже на чѣстныѣ ікѡны, и на православныѣ цркви исполненіе, ѣкѡ левъ восхнцѣа и рыкаѣа вѣ, ѡнѣхъ оубѡ сожигѣа ѡгнѣмъ, поклонѣющихѣа же ѣмъ восхнцѣа, и погубѣа зѡбы мѡчительства: ѣкѡ оубѡ семъ и во іѡанновы слѡхи внити. Онъ же мнѡга словеса предлагѣше, ѣкоже стрѣлы нащрѣны, и во оукрѣплѣніе православнымъ разсылѣше, ѡсѣкѣа повелѣніе слонравнагѡ, дѡндеже ѡбрѣтше своерѡчнаѣ писаніѣ ѣгѡ, царѣви вѡчнша. Тогда мѡчитель, призѣвѣхъ нѣкѣѣѡ ѡ подписчикъ¹⁶ своѣхъ, повелѣвѣетъ ѣкѡ да ѡ лица іѡаннова, по подобію рѡкѣ ѣгѡ, къ немъ самомъ слонменитѡмъ царю начертѣютъ лѡжнѣ посланіе сицевѡ: радѣиѣа царю, и ѣзѣ срадѣюѣа держѣвѣ твоѣѣ, ѣкѡ да пощаднши по вѣѣ и по градѣ семъ, всѣкѡ рѡкѡ дѡблественнѡ: и мнѡжество послѣвѣхъ прїимешн ѣгѡ безъ трѡдѣ. Не малѡ же и ѣзѣ къ семъ спосѡбствѡю ти, ѣкѡ подъ рѡкою моѣю мнѡ страна ѡна всѣа, и градъ подлежаитъ. Снѣце семъ бѣвшѡ, писаніе ѣно начертѣвѣетъ ѡ своегѡ слѡвміѣ слочестнѣый, и кнѣзю ѣже въ дамѣщѣ срацншмъ посылѣетъ, и на гнѣвѣхъ того на іѡанна посвнзѣетъ: ѣже и писаніѣ тѣ іѡаннъ показѣ. Онъ же прошѣдъ, и своѡ ѣмъ прилична бѣти слѣгашесѣ: ѣ ѣже въ ннхъ ѡбношмаѣ, никакоже ѡнѡдъ вѣдѣти, ниже на оумъ ѣмъ взѣти. Но хрѣтоненавнстнѣый онъ къ ѣже ѡ іѡанна глаголѣмымъ ѡнагрѣ вѣ, и блѡдослѡвнѣѣ снѣ вѣннѣхъ, тѣже десннцѡ ѡсѣщн іѡанновѡ повелѣвѣетъ, и на тѡржншн повѣсншн. Вѣчерѡ же оубѡ постншѡ, въ конѣцѣхъ престѣтн гнѣвѡ мѡчителя нещевѣвѣхъ іѡаннъ, молѣннѣ ко кнѣзю посылѣетъ, глаголѣ: ѣкѡ болѣзнь моѣ прѡтѣжетѣа, и недѡбѣ носнма мнѡ оустрѡнтѣа сѣльныѣболѣзнн ѣзѣа, дѡндеже на дрѣвѣ ѡсѣченнаѣ мнѡ десннца вншнш. Повелн оубѡ рѣкѣ, дарѡвѣтн мнѡ снѡ, ѣкѡ да подъ землѣю скрнѣю ѡ, ѣдѣа кѣкѡ оутолншн мнѡгоболѣзненное. Тѣже мѡчитель преклоннш къ молѣннѡ ѣгѡ, и дѣетѣа прѣведномъ рѡкѣ. Онъ же снѡ взѣмъ, во внѣтрѣннаѣ дѡма своегѡ ѡходнтъ, и всѣ на лицѣ землн пѣдъ, прѣдъ нѣкѡторѡу бжтвенноу ікѡноу, бжтвенное написаніе носѣщѣѣ бѣомѣри, и ѡсѣченнѡу десннцѡ къ пѣрѡмъ составѡ ѣѣ приложнвѣ, и зѣ

^{16*} кривотворитель, фалсификатор – према издању „СЛОВАРЬ ЦЕРКОВНО-СЛАВЯНСКОГО И РУССКОГО ЯЗЫКА“, Санкт-Петербург 1847. г., том 3, стр. 270.

глубинны сердца съ моленіемъ къ бѣѣ вопіаше. Емуже во снѣ ѣвльшиа пречѣтаа влѣца бѣа рече: ѣлікимъ предстаѣтельствомъ хощеши спослѣдствовати оучителю своемѣ хрѣтѣ, ѿ предати таковоѣ оученіе ѿ іѡанне! ѿзложити въ славу ѿ мене рожденнагѡ безъ сѣмене: ѿ мнѣ на похвалу, ѿже ѿ среды сердечнымъ хотѣцымъ ма восхвалити, искору да спішеши, ѣакоже мѣ ѡбѣщала єси: ѣже ѿ сотвори по прореченію єа, ѿ написа книги многѣ. ѿ во ѿночское житіе съ космоу вниде, съ нимже воспитана, потѣмъ ѿ ѿба въ постничество прѣидѣша. Блженныи же космоу оучитель ѿхъ, многѣ писаніа цркви ѡставивъ, съ мироу почѣ. Такоже ѿ маѣмскіи космоу обратаничъ іѡаннѣ, съ мироу оупе. присновоспоминамый же іѡаннѣ, подѣбнаа ѿ множайшаа содѣлава, ѿ своимѣ словеснымѣ силамѣ, ѿ письменнымъ показаніемъ ѿзвелчивъ словеснѣвѣю іконоборнѣю єресь, повсюду ѿскомагѡ рѣзума ѡбръѣтаета еказѣтель, ѿ въ старости маститѣ*¹⁷ житіе ѡстави.

[Тогѡ мѣтвѣамѣ, хрѣтѣ бѣже нашѣ, помилуй ѿ спси насѣ. **ѿмѣнь.**]*¹⁸

Пѣснь 3. ѿрмосъ:

Бѣгопротѣвное велѣніе беззаконнѣуцагѡ мѣчнѣлаа высокъ пламень вознесло єсть. хрѣтосъ же прострѣ бѣгѣтѣвымъ ѡтрокѣмъ рѣсѣ дѣхѣвнѣю, сѣи блѣвенъ ѿ препрославленъ.

Рѣвностію разжигаемъ, бѣгоборныхъ єресеѣ всѣкое слово мѣе возразилъ єси свѣтлымѣ писаніи, оубѣливъ всѣмъ ѣснѣ древле сѣаннаа, мадрымѣ, ѿ іѡанне, написанныаа тѣонкѣ.

Тѣплѣ ѡбличилъ єси слонменныхъ оучникѣвъ манента хѣльное нечестіе, развратити покѣсившееа црковь хрѣтѣвѣ, словесѣ ѿ догмѣты твоимѣ, ѿ іѡанне, ѣаже счинилъ єси. **Бѣгѣченъ:**

Гѣбѣхъ сѣѣишѣю поразумѣваемъ тѣа, ѣакѣ єдинѣ рождшѣю бѣа непрѣмѣннаа, дѣо нескѣвернаа, мѣти безневѣстнаа: всѣмъ бо ѿсточила єси вѣрнымъ нечлѣніе, вѣжтвеннымъ рѣжтѣвомъ твоимъ.

¹⁷* у 104 години живота.

¹⁸* моѣ додатак, нема у изворнику.

Пѣснь ѿ. Ирмосъ:

Пѣснь ѿногда ѿгненнаа въ вавѣлонѣ дѣйства раздѣлаше въимъ величїемъ, хладѣи ѡпалѣющаа, вѣрнаа же ѡрошающаа, поущаа: бл҃гвѣсте, всѧ дѣла гдѣна, гдѣ.

Ѡ величїахъ єси гавѣ, требл҃женне іѡанне, несторїево раздѣленїе, севи́рово слѣанїе, єдиново́льное пребезѣмїе: вѣрѣ же єдинодѣйственнѣ, єіанїе правослѣвіа всѣмъ ѡвеличѣвъ концѣмъ.

Рсѣа врагъ плѣвелы ѡбычнѡ єретическіа въ цркви хр҃товѣ, сегѡ поклоненїа ѡметѣтиа во ікѡнахъ ч҃тнѣихъ, но ѡвѣрте не дрѣмлюща тѣ, всебл҃женне іѡанне, всѧкое сѣма слоѣ ѿкоренѣюща. **Г҃орченъ:**

Ты ѡ ѡца неразл҃чнаго, во чревѣ б҃гомѣжнѡ пожившаго, безрѣменнѡ зачала єси, ѿ неказаннѡ родила єси, б҃городительнице пречїстаа: тѣмже тѣ спсѣнїе всѣхъ насъ ѿповѣдаемъ.

Пѣснь д. Ирмосъ:

Безначальнаа родителѣ єнѣ, б҃гъ ѿ гдѣ, воплощаа ѡ дѣвы, намъ гавѣса, ѡмраченнаа просвѣтити, обратиа расточеннаа. тѣмъ всепѣтѣю бѣѣ величѣемъ.

Навчїахъ єси всѧ цркѡвныа пѣти сыны правослѣвнѡ, єдиннѣ въ трѣцѣ ч҃тнѣю: воплощенїе же слоѡа вѣтвенное б҃гослоѡити гавѣ, іѡанне, оумнѣнаа недовопорѣжнаа многимъ во єціеннѣихъ писанїихъ.

Грѣхъ чїны пѣснослоѡвнѣхъ, прѣбне, ч҃тѣю бѣѣ, хр҃това прѣтѣхъ, тѣже гл҃пы, пррѣки єхъ пѡстники ѿ мѣдрѣа оумнѣтели, прѣвники ѿ мѣники, въ тѣхъ нынѣ водворѣшнѣа скїнїихъ. **Г҃орченъ:**

Чертѡгъ была єси, ѿже пѣче оумнѣа воплощенїа слоѡа, дѣѡ б҃городительнице, ѡдѣанаа слаѡю добродѣтелей ѿ ѿспецрѣна. тѣмъ тѣ, всенепорѣчнаа, бѣѣ возвѣщѣемъ.

Свѣтїленъ.

Пѣ: Женѣ оуслышнѣте:

Ико вѣтвенъ свѣтъ, оче нашъ, * цркви возсіалъ єси, * пѣнїи твоихъ єю свѣтлостїю ѡблнстѣвъ, * ѿ свѣтомъ нрѣва твоего, * ѿмже хрѣтовѣ догматы гвлѣши оукрашены, * кз немѣже не престѣи ѡ насъ молѣса, іоанне. [Дважды.] **Глава, ѿ нынѣ, вѣорченъ:**

Роистиннѣ тѣ вѣсѣ исповѣдемъ, * вѣтце, тобою спсѣемїи: * ѿбо вѣа неизреченнѣ родилѣ єси * разорѣвшаго крѣтомъ смѣртъ, * ѿ кз себѣ првлѣкшаго прѣпѣныхъ соборѣ, * сз нїмже восхвалѣемъ тѣ, дѣо.

На хвалїтѣхъ: стїхїры, на ѡ, гласъ ѡ. [Дазарѣвы].

Пѣ: Нѣныхъ чинѡвъ:

Рселѣвъ въ срѣцѣ любовь хрѣтовѣ, * сїенне іоанне прѣпѣне, * радостъ пѣннѣ нѣныхъ подвнгомъ искѣсилъ єси, * ѿ мѣдрѡ въ писанїихъ ѡ ѿзложїлъ єси: * ѿхже ради радостнѡ страдалъ єси, * ѿ оучѣтель цркве бѣлъ єси: * тѣмъ, оусерднѡ почитѣемъ тѣ. [Дважды.]

Бгоглѡвнѣла оустѣ твоѣ, * сїенне іоанне прѣпѣне, * истѡчнннѣ всѣакаго вѣдѣнїѣ проповѣдаша * ѿ православною вѣрѣ точнѡ ѿзложїша: * тѣмъже, чтѣще тѣ оусерднѡ, * молимъ да пѣтевождѣ намъ вѣдѣши на пѣтї бѣочлѣвѣка хрѣта.

Памѣть твоѣ свѣтлѣїши єнца возсіѣ, * сїенне іоанне прѣпѣне, * чѣтнннѣ ікѡнѣ почитѣтелю ѿзрѣднннѣ, * вѣтвенннѣ гѣмнѡвъ списѣтелю бѣодохновѣнннѣ, * стѡлпе вѣры неподвїжнннѣ * ѿ проповѣднннѣ догмѣтѡвъ немѡлчнннѣ: * молїса ѡ чтѣщнхъ тѣ. **Глава, гласъ є:**

Проповѣдїю своєю всѣхъ мїрѡвъ потрѣслъ єси, * ѿбо бѣочлѣвѣка хрѣта проповѣдалъ єси, * єдннорѡдна єѣа вѣтїѣ ѡ вѣчнѡсти, * ѿже свѣтомъ равнѡчѣстнѣ оца ѿ дѣа, * сннхѡдѣ єстѣствѡ члѣвѣчѣское воспрїѣ, * ѿ, безмѣрною любовью спсѣа, * равнѡвѣтвеннѡ по вѣтїи сотворї є. * тѣмъ, домострѡї ѡбоженїѣ совершѣа, * цркѡвь єамъ собѡю возглѣви, * ѿже дѣомъ єгѡ дѣшѣщн, * ѡрѣгнѣ тебѣ, оче іоанне, * вѣсѣ домострѡї

проживша, * и сегѡ ради причащашисѧ свѣтомъ вѣимъ непрестанно, *
молѧ ѡ чюдцихъ тѧ. **И нынѣ, вѣорченъ, гласъ тоѡже:***¹⁹

Бгоупнию и чтию отроковицъ почитимъ, * чтишю херувимъ, *
содѣтель во всѣхъ воцѣвчитисѧ воцхотѣвый, * въ тѡю вселѧ
нензреченно. * ѿ! странныхъ вещей и прелѧбныхъ тѧнствъ. * кто бы не
оудиивнѧ, сѧ слышавъ; * ѡкѡ бѣхъ члѣкѣхъ бываетъ, * и премѣненѧ въ
немъ не бысть, * и дѣства вратѧ проѡде * и оумаленѧ въ немъ не
ѡстависѧ, * ѡкоже прѣрокъ глѡлетъ: * члѣкѣхъ сѧ не проѡдетъ когда, *
токмѡ ѡдинъ гдѣ, бѣхъ иилевъ,*²⁰ * имѣѧй велѧю мѣтъ.

Славословіе великое, и ѡпѣтъ.

НА ЛІТУРГІИ.

Блженна ѡ канѡна прѣвнагѡ пѣснь г-ѧ и пѣснь ѡ-ѧ.

Прокіменъ, гласъ ѡ:

Чтѧ предъ гдѣмъ * смѣръть прѣбныхъ ѡгѡ.*²¹

Стіхъ: Чтѡ воздѧмъ гдѣви * ѡ всѣхъ, ѡже воздаде ми;*²²

ѡплъ къ ѡфеесѣмъ зачѧло сѧ, ѡ полѡ [главѧ д, ѡ-гѧ].

ѡлнѧѧ, гласъ ѡ.

**Стіхъ: Блженъ мѡжъ, боѡнѧ гдѧ, * въ заповѣдехъ ѡгѡ воцхотѣтъ
сѣлѡ.*²³**

**Стіхъ: Слѧва и богѧтѣтво въ домѡ ѡгѡ, * и прѧвда ѡгѡ превываетъ въ
вѣкѣхъ вѣка.*²⁴**

ѡвѧѧѧ ѡ лѡкѧ, зачѧло ѡд [главѧ вѧ, и-вѧ].

Причастенъ:

Въ пѧмѧтъ вѣчнѡю вѡдетъ прѣбникъ, * ѡ слѡха слѧ не оубоѡтѧ.*²⁵

^{19*} догматик Малог вечерѧ 5. гласа из Октоиха.

^{20*} ср. Језек. 44,2.

^{21*} Пс. 115,6.

^{22*} Пс. 115,3.

^{23*} Пс. 111,1.

^{24*} Пс. 111,3.

^{25*} Пс. 111,6 и 7.

ІВАЊІСТЪ [І-Н] ПРІБНОМУ ОЦЮ НАШЕМУ ІОАННУ ДАМАСКІНУ.*26

Кондакъ ѿ.

Избранныго соудѣ бл҃гѣти бж҃їа, іоанна б҃гохвѣльнаго, * притѣцѣмъ
всѣмъ восхваляти, * ѿ дама́ска оубо града свѣздаѣ всесвѣтлау
возше́дшю, * вселѣнскѣа же цр҃кве свирѣль приснопою́щю *
бж҃твенныхъ тѣинъ истинъ, * пренебре́гшаго сла́вѣ міра сла́вы ра́ди хр҃та
б҃га, * да вознесѣмъ ѣмѣ мѣтѣвѣ ра́дованіа: * **Р**а́дѣсѣ, прѣ́бне іоанне,
цр҃кве оубѣтѣлю сладкогла́сный ѿ премѣдрый.

Ікосъ ѿ.

Иглоура́вное житіе́ предпочѣтъ, іоанне б҃лгознаменіте, прні́елъ ѣсѣ
жертѣвѣ хр҃тѣ великоса́новныа жнзні ѿречѣніа, сице ѿ ѿ мѣдрости
члѣвѣчи почерпъ, наипаче возлюбѣлъ ѣсѣ бж҃їа премѣдрости
сла́дость, ѿ въ пѣсты́ни смире́ннѣ вѣельсѣ, ѿзвѣснѣлъ ѣсѣ пра́кыа вѣры
высо́тъя простотѣ. сегѣ ра́ди ѣакѣ бж҃твенныхъ оубѣнѣй истѣчнннѣ
взыва́емъ тн: **Р**а́дѣсѣ, свѣтѣльннче бж҃твеннагѣ свѣта, сѣаѣ въ ноцѣ
невѣрѣа: ра́дѣсѣ, побѣрннче истинныа вѣры, оубѣдра́ѣа словесѣ
б҃гопознѣніа. ра́дѣсѣ, б҃лгознаменітагѣ ро́да ѿтрасле: ра́дѣсѣ,
смиреномѣдрагѣ преподо́бѣа ѿбразе. ра́дѣсѣ, процѣтѣшлаа во средѣ
а́гаранъ хр҃тѣанскаа похвалѣ: ра́дѣсѣ, во тѣцесла́внѣмъ мірѣ прозѣбшеѣ
крѣпѣсти хр҃тѣовы преподо́бѣе. ра́дѣсѣ, ѿ фѣлосо́фѣвѣ міра наубѣнннѣ:
ра́дѣсѣ, ѿ премѣдрости бж҃їа оубѣдрѣнннѣ. ра́дѣсѣ, ѣакѣ воздалъ ѣсѣ
бж҃їе б҃гови: ра́дѣсѣ, ѣакѣ презрѣлъ ѣсѣ кра́снаа ца́рекаа. ра́дѣсѣ, бл҃гѣти
бж҃їа тезоименіте: ра́дѣсѣ, цр҃тѣа вѣчнагѣ наслѣдннче. **Р**а́дѣсѣ, прѣ́бне
іоанне, цр҃кве оубѣтѣлю сладкогла́сный ѿ премѣдрый.

26 текст утврѣен Свештенимъ Синодомъ РПЦ 25. авг. 2022. г. (журналъ № 78). Акатистъ же составио 2009. г. Максимъ Коровинъ (упокојио се као јеромонахъ Антоније) по порубѣини тадашнѣг прѣвог проректора Нижегородске духовне семинарије [протојереја Александра Мјакина](#), с благословомъ ректора митрополита Нижегородскогъ и Арзамаскогъ г. [Георгија \(Данилова\)](#).

Кондакъ вѣ.

Гіда бѣзъ, іакѡ сѣма, ѿмъ сѣанное, на добрѣ зѣмлю падѣ и хощетъ плодъ многобогѣтъ принестѣи, оупаеаъ ѣсть домъ твоѣи, іѡанне дамаскїне, родїтелевъ, въ хрѣтовѣ вѣрѣ оутвержденъ, іакѡ да недовопрїатнѣ тернїю іавїтѣ въ нѣмъ бѣопрїатнѣю розгѣ, всемірнѣ пѣснословоащю: **А**ллендіа.

Їкосъ вѣ.

Разума високомѣдрїе пограмлѣетѣа, вїдащымъ намъ перваго совѣтнїка властїтелеа агаранскагѡ, власть во странѣ иновѣрнѣи келїю ѿмѣца, оунїчиженнымъ же и гонїмымъ прилѣжаща срѣцемъ, ѡбїднмымъ и досаждѣемымъ помогающа. тѣмже и нынѣ припадѣмъ ко іѡаннѣ, ѡ насъ печальникѣ, да ны оуслышитѣ къ немѣ вопїющымъ: **Р**адѣса, хрѣтолюбївѣа пастѣвѣ блгїи оуправителю: радѣса, агглоподобный въ бѣдѣахъ сѣщымъ хранїтелю. радѣса, іакѡ добрый самаранїнъ, больнымъ прилѣжавый: радѣса, блгїимї дѣлы хрѣта проповѣдавый. радѣса, работати бѣови въ безмолвїи возжелѣвый: радѣса, ѡбаче кротѣцѣ повнѣвый властѣмъ, да послѣжнши державѣ твоѣи. радѣса, всѣкѣ власть іакѡ ѡ бѣа сѣщѣ почитавый: радѣса, ѡ смїренїа великаа ѡверѣтавый. радѣса, іакѡ рода твоегѡ славу кельмїи оумножнлѣ ѣси: радѣса, превозшѣдый въ разумѣ настѣвникѡвъ и сродникѡвъ твоїхъ. радѣса, іакѡ колю срѣца твоегѡ боли бѣїи приклонїлѣ ѣси: радѣса, іакѡ вѣры твоеѣ ѡгнь въ срѣцы твоемъ прїенѡ пламенѣющѣ всѣкѡ соблюлѣ ѣси. **Р**адѣса, прѣвнѣ іѡанне, црѣкѣ оучителю сладкогласный и премѣдрый.

Кондакъ гѣ.

Сїлоу вѣшнагѡ подвиженный, іѡанне бѣопослѣшнѣ, царѣ ікѡноборца не оубоааа ѣси: подоба бо са іѡаннѣ прѣтѣчи, рѣвностнагѡ словесѣ не оудержалѣ ѣси, да налчїши люди, кланѣющаа во ікѡнѣ первоѡбразѣ, взыкѣти бѣови: **А**ллендіа.

Їкосъ г̃.

Имѣа видѣть себѣ бжѣтвеннымъ славы ревность, возвысилъ єси
 глазѣ твоѣ, іоанне дамаскѣне, и писаньми ѡбличилъ єси хульники
 црковныа, да ѡтцетѣтѣа тѣхъ сломыслѣе. Сѣхъ ради бѣвшихъ
 ѡ тебѣ, славне, славномъ тѣ: **Р**адѣиса, перваго чѣтнаго бгословѣа добрый
 послѣдователю: радѣиса, внемлющихъ даже до нынѣ словеснымъ млекому
 питателю. радѣиса, слова бжѣа мечь вземый, ѣакъ да єретическаго
 мудрованѣа главѣ оустѣчѣши: радѣиса, преданѣа црковнаго преемниче, ѣмже
 вѣры ѣзмѣненѣа ѣзвѣгнеши. радѣиса, вѣрѣ хрѣтовоу словомъ ѣзвѣннѣый:
 радѣиса, премудраа нѣныхъ словесѣи мудрости земнородныхъ ѣзложнѣый.
 радѣиса, громовъ глаго бгословствѣай: радѣиса, слова бжѣа богачество
 некрадомое. радѣиса, црковнаго зданѣа плѣдо неокрѣшимаа: радѣиса, ни
 єдинѣ ѡ вражѣа лѣсти поколеблемый. радѣиса, ѡснованѣа бгомудрыхъ
 мудрѣй пробавителю: радѣиса, блгоглагольныхъ ѡцѣвѣхъ сорадѣтелю. **Р**адѣиса,
 прѣбне іоанне, цркве оустѣтелю сладкогласнѣый и премудрый.

Кондакъ д̃.

Ври злокозненнымъ клеветѣи воспрѣалъ єси ѡбстоанѣе, прѣбне
 бгослове, бгословѣа ради твоего. се єдинѣ царѣ ѣномѣ подобѣе
 письма твоего пишеть, ѣакъ ѣще предательство мнѣлъ єси въ
 нѣмъ: се лжехрѣстовѣ хрѣтова сарацынѣ предаеть на казнь, ѣды
 подражатѣль, да ѣакъ оумолчатъ оустѣа, глголющаа правѣ: **А**ллилуѣа.

Їкосъ д̃.

Блгоделѣшася навѣтъ ѡ тебѣ во оушѣю царѣ дамаскова:
 ѡглагольствѣ бо подложнымъ харчѣи вѣрѣ ѣтъ, никакъ
 ѡправданѣи словесѣ невиннаго бголюбца послѣша повелѣтель: на
 оустѣченѣе десницы предаде тѣа, єюже письменѣ всѣ хульщѣи бга бѣхѣ
 ѡбличалисѣа, но сегѣ ради тебѣ, ѣ іоанне, воспоѣмъ: **Р**адѣиса, вѣдый,
 ѣакъ на правѣ славащыа бга кѣзни вражѣа ѣзвѣнлѣютъ: радѣиса, тѣхъ
 довольное даже до крове дѣйство претерпѣвый. радѣиса, мѣническомъ лику
 сопрѣчетниче: радѣиса, ѣповѣдникомъ хрѣтовымъ ѣстѣый ѡбщниче.

радѣица, рѣкѣ бѣговодительствѣемаа: радѣица, льстївагѣ врагѣ доблїи ѿдолѣтелю. радѣица, нѣзленительное неупїсаннагѣ писанїе: радѣица, лѣкавагѣ дѣйства пограмлѣнїе. радѣица, їакѣ ѿ стрѣлѣз закїсчннкѣвѣз стрѣждеши: радѣица, їакѣ тѣми оѣзвлѣемь, правды бжїа не ѿрекаѣшица. радѣица, їакѣ кровїю кмѣстѣ чернїлѣ рѣкѣ твоѣ ѿмочїлѣ ѣси: радѣица, їакѣ по кѣзни, бжїа мѣре нѣ гѣа попечѣнїю сѣ прѣдалѣ ѣси. **Р**адѣица, прѣвне їѡанне, црѣкѣ оѣчтелю сладкогласный нѣ премѣдрый.

Кондакѣ ѣ.

Бгѣотѣчнѣ свѣзды слѣвѣ подражѣюци, їавїца деснїца твоѣа, їѡанне бѣгоносѣ, їакѣ волхѣвѣмѣз, оѣказѣющаа лѣдемѣз, кѣкѣ мѣгѣтѣз поклонѣнїе прѣко принестї бѣгови, ко ѣбразѣ оѣвѣз зрѣще сѣщаго, вѣ пѣнїи же томѣ поїоще: **А**ллилѣїа.

Їкосѣ ѣ.

Бгѣотѣчнѣ влѣца їѡанна припадающа ко ѣбразѣ ѣа, вѣ болѣзни стѣнѣща, оѣсѣчѣннѣю деснїцѣ прилагѣюща, нѣ по вѣрѣ своѣй на ѣа пѣмощь оѣповѣюща: всѣа бо содѣлатїи мѣжетѣ, їакѣ мѣти бжїа, хотѣщи. їавїца же ѣмѣ ко снѣ прѣчѣтаа, прїемлющи ѣбѣтѣз тогѣ, писаньми не прѣстѣти восхвалѣа бѣа нѣ бѣгородительннѣцѣ, нѣ сѣ нѣсѣлѣнїе оѣдобѣ даровѣ рѣцѣ вѣрнагѣ, ѣмѣже мы возопїимѣ: **Р**адѣица, блѣгоговѣйный кѣ бѣмѣ молѣбннѣче: радѣица, вѣцы прѣчѣтѣа дерзновѣнный бесѣдннѣче. радѣица, їакѣ ко оѣшїю ѣа вѣсѣтѣ млѣтва твоѣа: радѣица, їакѣ внѣтѣз ходѣтанѣцѣ всѣдержѣвннѣй снѣз ѣа. радѣица, всѣмѣощнагѣ покрѣва бѣгомѣре лнковѣнїе: радѣица, нестѣоцимыа блѣгѣти нѣнѣнѣа прїѣтелищѣ. радѣица, непограмлѣнное оѣповѣнїе на гѣа: радѣица, цѣльбѣи нѣнѣнѣа нѣ намѣз нынѣ прѣшѣнїе. радѣица, чѣдѣсѣ бжїа свнѣдѣтелю: радѣица, ѿглѣоблннѣхѣз, вѣ болѣзнѣхѣз сѣщнѣхѣз нѣ вѣ мѣчѣннѣхѣз прїѣтелю. радѣица, їакѣ всѣмогѣщагѣ врачѣ лѣкарѣствѣ оѣлѣчїлѣ ѣси: радѣица, їакѣ томѣ, вѣ вѣрѣ пѣкннѣ оѣкрѣплѣца, всѣмѣз жнвѣотѣмѣз послѣжнїлѣ ѣси. **Р**адѣица, прѣвне їѡанне, црѣкѣ оѣчтелю сладкогласный нѣ премѣдрый.

Кондакъ ѿ.

Проповѣда поклоняемагѡ твою бѣа чдо ищеленіа твоегѡ предъ царемъ сарацынскимъ: горе мнѣ, проглаголати оубо оубѣщавшее, неправеднагѡ же обеловіа тогѡ подавшее разумѣніе. ты же, іоанне бѣоблженне, воспѣла єси десницы вышнагѡ вѣтвенную силъ: **Аллилуіа.**

Ікосъ ѿ.

Сїаніе стѣни твоеа іаквса предъ царѣ дамаскаго, не оудержа бо лести власть на єрцы невѣрнагѡ властителя властитель лести, ѿ іоанне прѣне. честь же єаа хотѣ тебе возвратити и власти полнотѣ, оубыша тѣ князь, кз ногама єгѡ припадша и просѣца, да пѣститъ тѣ, по гдѣ ити монахомъ. єда оубо ѡ єемъ смиреніи не воспоимъ избранныаго хрѣтова сице: **Радуйса,** прѣнагѡ житіа ѡправданіе: **радуйса,** прѣнагѡ жительства желаніе. **радуйса,** бѣомѣрнагѡ чдесе сопрічастниче: **радуйса,** хрѣтовы истины ижезнителю. **радуйса,** срамляющимъ іаже ѡ хрѣтѣ ѡвидимыа срамленіе: **радуйса,** блѣвляющимъ іаже ѡ бѣѣ блѣготворѣцыа блѣвеніе. **радуйса,** вѣіа чдесе іавленіе: **радуйса,** іакѡ іаквса єси бѣоневѣстныа мѣре блѣголеніе. **радуйса,** иноческагѡ житіа чаателю: **радуйса,** красныхъ земныхъ, любкѣ ради вѣіа, ѡрѣвателю. **радуйса,** соблазнѣ не имѣвыи мѣста кз єрцы твоемъ: **радуйса,** іакѡ оно точию любкѣ и кротости исполнилъ єси. **Радуйса,** прѣне іоанне, цркви оубителю сладкогласный и премудрый.

Кондакъ ѿ.

Сотѣцѣ тѣ право воздѣти слово бѣови и кз ницетѣ смиреніа ѡбеленіа, рабе блѣгій хрѣтовъ, рабы твоѣ пѣстѣла и всѣ имѣніа раздѣла єси, кз работѣ монаха предложитиса грядый. тѣмъ оубо во ѡбѣтель пришедый стѣгъ сѣвы, иже меномъ прѣтѣ вывѣ, хвалѣнаа воспѣла єси: **Аллилуіа.**

Ікоуз љ.

Ноуыхъ подвиговъ ристаланце себѣ стажалъ єси, іуанне конне хрѣтовъ, єдина старца во оучителѣ прїемъ, їакъ да смиренїю научитъ тѣ и послѣшанїю: се да не прѣжнихъ чедѣ творилъ бы, ѡце и бл҃гихъ, по твоєй волн, но волѣ старца, и безмолвіе, и срѣца чтогѣ, и трудъ работенъ тебѣ во образѣ бытїа вѣннїшаса: сегѣ ради восхвалѣемъ тѣ, бл҃женне іуанне: **Радѣса**, дѣмїаме добродѣтельнагѣ жительства: радѣса, ѡ грѣсѣхъ прѣжнїа жїзни слезъ пролїтїе. радѣса, тѣлесными трудѣи оукрашѣемъ: радѣса, дѣховными подвиги прешеражѣемъ. радѣса, бѣогласнаѣ трудѣ, смиренїа ради оумолчѣша: радѣса, писало ѡложївїи єже ижегнѣти превозношенїа мѣсленнагѣ. радѣса, тѣлесно здравствѣа, дѣшѣ оврачевати прїшѣдїи: радѣса, ѡбо ѡ творца прїемїи. радѣса, высотѣ смиренномѣдрїа: радѣса, красотѣ хрѣтова подражанїа. радѣса, прекословїа и рѣпота въ срѣцы твоємъ не познѣвїи: радѣса, смїа гнѣва и смнѣнїа иже пѣмыслъ твоїхъ ижегнѣвїи. **Радѣса**, прѣвне іуанне, црѣкве оучителю сладкогласный и премѣдрїи.

Кондѣкъ и.

Вранное и аггломъ, и члѣкѣмъ бысть видѣти тѣ, іуанне бѣгонѣсе, во градѣ бывшїа твоєа славы вретнїемъ ѡболченнагѣ, по послѣшанїю кѣшнїцы простѣа цѣноѣ превѣшшею ицѣца продѣти: ѡбаче ѡ тацѣмъ небрегъ оунїчїенїи, помѣгшагѣ тѣ бѣа бл҃венїе дѣовнагѣ оцѣ исполнїти хвалѣ прослѣвїа єси: **Аллилуїа**.

Ікоуз и.

Весь бывъ горнїхъ исполнь, іуанне бѣсловеснїче, ѡверѣса єси ѡ старца ѡблїчѣемъ, їки лѣамъ прелѣшанїемъ подпадъ раѣ ѡлѣченїю, въ долнїхъ хотѣнїе вѣннї бо тѣи ѡ єдинѣмъ братѣ запокѣнное твоє пѣнїе, єже оумолѣнъ бывъ сотворилъ бѣ тѣи: мѣ же вѣрѣюще днѣсь тѣи во оусладѣ райствѣи бытїи, поемъ тѣи слѣвнѣа: **Радѣса**, срѣце и мѣи состраждѣе: радѣса, внемлѣи слезѣ пролїцагѣ. радѣса, полїи слѣвѣ ко хрѣту ѡшѣдшїхъ: радѣса, оусладѣи живїхъ ѡ

радости нѣсѣ достигшихъ. радѣиша, покаѣніѧ предъ смѣртїю млѣтвѣ въ пѣсни пролѣти научаѣи: радѣиша, всѧ тлѣннаѧ грѣхѡвнаѧ предъ срѣтенїемъ гдѧ ѡстаѣннѣи взыѣаѣи. радѣиша, ѡстаѣннѣи бо ѣси вышѡкаѧ земнѧѧ: радѣиша, наслѣднѣи бо ѣси сіихъ ради превѣспреннаѧ нѣнаѧ. радѣиша, послѣшанїѧ всѧкагѡ непленїе на сѧ взѣмый: радѣиша, въ прелѣшанїи покаѣнїе дѣтельное іавнѣый. радѣиша, іакѡ, грѣхѧ ради испраленїѧ, гнѣса не возгнѣшѧса ѣси: радѣиша, іакѡ искѣса ради недобопрїѣтнаѧ претерпѣлѣ ѣси. радѣиша, прѣбне іоанне, црѣкѣ оѹчѣтелю сладкогласный ѡ премѣдрый.

Кондакъ ѿ.

Всѧкое ѣстество бы ѡнемогло наложеногѡ на тѧ, іоанне смиреннолюбче, преценїѧ, ѡце ѡ монашескнми добродѣтельми оѹкрашено: но твоѣ зрѧ старецъ на оѹничжѣнїѧ блгопрїѣтїе, тн спребывѧющѧ воспѣ смиренна срѣцемъ ѡ крѡткаго хрѣта: **А**ллилуїѧ.

Ікосъ ѿ.

Вѣстїи глгололюбныхъ праздно іавнѣа слѡво, блговѣщанна мѣдролѡбца іоанна тцацеса воспѣти добродѣтель: не оѹбѡ тѡи своѣю вѡлею, но вѡлею прѣчтыѧ влчцы, ко старцѣ ѣгѡ іавльшїѧса, ѡкры оѹстѧ своѧ, гдѣ же тѧ испѡлни дѣа. да помѡжетъ сѣи ѡ намъ, блженне, тебе воспѣти: радѣиша, всѧкїѧ плѡти радость ѡ бѣѣ воспѣвый: радѣиша, іакѡ велѣнїемъ пренепорѡчнѣи ѡз оѹстнѣ твоѣю тѡки бгослѡвїѧ ѡзлїѧшасѧ. радѣиша, ѡбщежїтельнагѡ жнчїѧ согласїе: радѣиша, монашескѡю мнївѣи кѣлїю іакѡ радѣ блженство. радѣиша, нежданѣвное агглоподобное пѣнїе: радѣиша, іакѡ до нѣнѣ прѣбнѣмн гласы твоїмн бгѧ воспѣвѧеши. радѣиша, слѧвѣ ѡбрѣтѣый въ безслѧвїи земнѣмъ: радѣиша, соблѧзна ѡзбѣгїи въ велїчїихъ дѡльныхъ. радѣиша, ѡ црїи бѣѣ раѡ сѣѣ содѣѧвѣый: радѣиша, раѡство земнѣѧ властїи презрѣвѣый. радѣиша, ѣже слѧвннн бгѧ мѣѣ оѹстѡмъ нашымъ: радѣиша, бгослѡвїѧ нешвннѣемагѡ златослѡвѣсннче. радѣиша, прѣбне іоанне, црѣкѣ оѹчѣтелю сладкогласный ѡ премѣдрый.

Кондакъ ї.

Спсєніѣ людемѣ хотѣцаго бѣа прослѣвилѣ ѣси, достоѣлженне іѡанне бѣорекничителю, да не кѣкѣ рѣзѣмы ѡкѣргнѣтѣя тѣворца, оумнѣ члѣвѣки призываѣи пѣти ѣже грѣхѣ жало смѣртное ѡ члѣвѣкѣ ѡѣмшаго: **А**лладіа.

Їкогѣ ї.

Стѣны црѣковныѣ чѣстѣ бѣвѣкѣ, стѣнѣ оумодниче дамаскинѣ, тѣвоеѣ души врагѣ не далѣ ѣси, ни люди црѣковныѣ растлѣти словесѣи блѣзными: не ѣзмышленѣи блѣни рѣкѣ, но посѣщенѣи сподобльсѣ дѣха бжѣа, вѣщѣалѣ ѣси, ѡ іѡанне, бжѣтѣвеннаѣ ѡправдѣніѣ, ѡ нѣхже сѣце блѣгодарственичѣ тѣи восписѣемѣ: **Р**адѣйсѣ, бѣа созерцающеѣ срѣце: радѣйсѣ, дѣхоначертанное писанѣе. радѣйсѣ, на мѣсленный сѣнаѣ бѣовидѣніѣ возшедый: радѣйсѣ, ѣз глѣбныѣ смиренѣи на црѣковнѣю гѣрдѣ стѣни вознесѣйсѣ. радѣйсѣ, стѣителѣи тѣвѣрдое бѣомѣслѣе: радѣйсѣ, прѣбныхѣ тишинѣо смиренномѣдраѣ. радѣйсѣ, іерѣемѣи сѣенныѣ тѣины ѣзжєніѣе: радѣйсѣ, нѣже комѣи ѣстинѣ затѣворѣи слѣдѣсти бѣопознанѣи. радѣйсѣ, возлюбѣивыѣ не ѡбѣнѣдѣсѣа послѣдовати прѣвдѣчѣ: радѣйсѣ, ѣз кѣллѣи воздержанѣи ѣзрастѣивыѣ плодовогѣтѣство вѣ дѣховныхѣ чѣдѣхѣ. радѣйсѣ, свѣтѣильниче свѣчѣа прѣбжѣтѣвеннагѣ: радѣйсѣ, мѣнтѣею ѣноческою погребѣи мѣра слѣвѣ брєннѣю. **Р**адѣйсѣ, прѣбне іѡанне, црѣкѣ оумчителю сладкогласный ѣ премѣдрый.

Кондакъ ѣи.

Слобѣи намѣи словесѣа тѣобѣо воспѣтѣа, блѣгѣи хрѣтѣовѣ оумничѣ іѡанне, ѣсчѣслѣти ѣ не могѣще, не тѣощнѣхѣ тѣщѣмѣа подражѣти глѣголѣвѣи мнѣожєство, но оумѣрєніѣ бжѣтѣвеннагѣ силѣ зрѣще вѣ словесѣхѣ тѣвоѣхѣ, не премолчѣи вѣ тѣбѣ стѣгѣа дѣха дѣйствѣиѣа, глѣблѣюще: **А**лладіа.

Ікосъ ѿ.

Вѣтосїаннѣю надеждѣ животѣ вѣчнагѣ въ творѣніа твоѣа
вдохнѣлъ єси: вѣмъ иже погребетѣи ѿмѣщымъ, ѣже ѡ насъ
показалъ єси расторженїа соѣза бѣгочетаннагѣ душѣ и тѣлесѣ
таннство, ѡбаче блженства нестарѣющагѣ ѡбѣтованїе и во кровѣхъ
прѣныхъ вселенїа надеждѣ словеснѣ и зѣбразѣа: въ тебѣ же видимъ,
блженне іоанне дамаскїне, по представленїи твоѣмъ, ѣкѣ довольнѣ
послужившѣ бѣгови, сїхъ стѣе воспрїятїе: тѣмъже, ѣще и скѣднѣю, прїимѣ
ѡ насъ пѣснь сїю: **Р**адѣиса, оу грѣба плачѣщыа оутѣшай: радѣиса,
глѣблы оутопшнхъ намъ пѣсеннѣ вѣщай. радѣиса, ѡ градѣщнхъ ко гдѣ
мѣтвеннѣ воздыхай: радѣиса, срѣтенїе преставльшнхъ со хрїтомъ
предѣбражай. радѣиса, словеснагѣ врачеванїа начальниче: радѣиса,
догматическагѣ наказанїа рѣснотѣ. радѣиса, вѣдѣщїа жїзни въ горннхъ
яснозрїтелю: радѣиса, ѡ въ нераскѣаннхъ грѣсѣхъ печали
повѣсткователю. радѣиса, пѣсньми твоими смѣрти стрѣхъ оупреждай:
радѣиса, стрѣха бѣїа оутвержденїю навчай. радѣиса, деснице, крѣпостїю
писанїи блголѣпнѣ прославленнаа: радѣиса, разѣме, просвѣщай концы.
Радѣиса, прѣбне іоанне, цркви оутчителю сладкогласный и премѣдрый.

Кондакъ ѿ.

Влѣти дѣтелѣ больнѣ воспрїалъ єси разумомъ и срѣцемъ, ѣкѣ съи
равъ гдѣнь, рабства, іоанне, мнїмагѣ не оубоѣлѣ єси, лѣкавыа
работы ѡвергїи соѣзѣ, побѣднѣ восклицай: **А**ллилуїа.

Ікосъ ѿ.

Тоѣмъ воспѣвшаго горннхъ слѣвѣ, іоанна всебогатаго: тогѣ
днѣлаемѣа блгоплодонѣсїю, ѡбраза оученїа и мѣдрости высоты,
смиренїа же тишинѣ велегласнаа, ѣвнїа бо вселеннѣи
православное исправленїе и дрѣвннхъ хрїтолюбѣсѣвъ корень, ѣмѣже оустѣ
наша да не закоснѣютъ пѣти: **Р**адѣиса, дѣбнагѣ наследїа сокровнице:
радѣиса, млекѣ словеснагѣ ѡ спсѣнїи и зѣбильное источенїе. радѣиса, на

землѣ воспѣвѣи, ѡки ѡггловѣ лики, слава хрѣтова воскресѣи: радѣи, славоу нѣи гдѣ оу прѣтола тогѣ на нѣсѣхѣ. радѣи, бжѣи мѣре словеса похвалѣ: радѣи, црѣви нѣнагѣ живописателю. радѣи, смоковнице, плодѣ твоѣ во время своѣ прензобильну давша: радѣи, оуладѣвшее смоквѣи словеса твоѣхѣ блгокоренное древо хрѣтоу вѣры. радѣи, цвѣте, блгодѣи истинноу: радѣи, еретическагѣ словѣи истощителю. радѣи, слава бжѣи многоплодное писаніе: радѣи, вѣры хрѣтоу неиздѣимое оученіе. Радѣи, прѣвнѣ іѡанне, црѣвѣ оучителю сладкогласный ѡ премѣрый.

Кондакъ гѣ.

 великіи прѣснословѣе іѡанне дамаскіне, вѣры хрѣтоу доблѣтвенный рѣтнѣи ѡ оучителю, величѣи на землѣ горнихѣ бжѣтвенну славу, ѡ дольнихѣ наѣи смѣсла истинны: да не бѣдѣи тѣи тѣѣ молѣтѣи наша: оуладѣи насѣ побѣѣи твоѣи, ѡ нѣнымѣ застѣпничествѣмѣ ѡградѣи насѣ, да неблаженну со стѣиенѣ твоѣю великаго поѣмѣи ѡ величѣемѣ бѣи: **Іллиѣи.**

Сѣи кондакъ глголетѣ трижды.

И пакѣ четѣтѣ ѡкоу а-й: **Ігглонравное житѣе прѣпочѣтѣ:**

И кондакъ а-й: **Изѣранаго соѣда блѣти бжѣи:**

Савремени изглед манастира прѣп. Саве Освеѣног.

МЛТВА І-А.

 прѣбне сѣенне іоанне бѣослѣвныи, дамаскова похвалѣ, вселѣнныа правослѣвнѣа велелѣпочто: кз тебѣ течѣмз, кз тебѣ мѣлимса, бжѣтвенный дамаскѣне: не престай прочее молѣса ко прѣчѣтѣи бѣѣ, занѣ оубо ѣ въз житїи твоѣмз земнѣмз послѣша тѣ: наипѣче же вѣнѣ прѣбдн млтва твоѣа ѡ насз ко гдѣви бѣѣ нашемъ, ѣгѣже црѣковь рѣвнострнѣа, ѣки дѣблїи рѣтннкз, ѡ ѣресїи ѣ со ѣстиннагѣ пѣтнї поползновѣнїа защитїлз ѣси. Стѣче бжїи, оубѣднїче прѣблїи, ты, ѣакоже солѣмѣнѣ, ннчѣсѣже ѣспросїлз оубѣ гдѣа, рѣзвѣ прѣмѣдрѣстн бжїа, кз томъ ѣ смїрѣнїа наказанїа, ннчїмѣже лншѣнѣ бѣлз ѣси, ѣ въз прѣвлѣнїи странѣ твоѣа ѣновѣрныа ѣмѣлз ѣси чѣстѣ богѣтѣю: но тѣѣмз оубѣ пѣче показѣлз ѣси ѣстинный хрїтїанїнѣ, въз пѣмѣщн прѣбывѣлз оубѣвѣгнѣмз, ѡгѣлѣланнѣмз, ѡ прѣвѣтѣи вѣрѣ гонїмѣмз ѣ оубѣгнѣтѣѣмз. Помѣзнї намз, іоанне, соблѣстїса, ѣдѣа кѣкѣ не ѡстѣпнѣмз чїмз мѣлымз ѡ хрїтѣа бѣа нашѣгѣ ѣ ѣгѣ вселѣнскїа црѣкѣ: ѡградн стѣбїнею твоѣю, намн нѣнѣ пѣснослѣвнѣю, ѡ слѣмѣслѣщнѣ намз вѣрѣгѣ вїднѣмѣхз, наипѣче же ѡ невїднѣмѣхз дѣхѣмз слѣбы поднѣнѣхз. Налчї нѣ, стѣ іоанне, ѡтнїшїю сѣрдѣчнѣмъ, рѣзѣмз здравѣмѣслїю, въз вѣрѣ неѣдмнѣнїю, кз томъ же лѣбѣнї ѣаже ѡ хрїтѣа ѣнѣсѣ, ѣюже ѣзрѣднѣ оубѣкрасїлз ѣси, бжѣтвенне дамаскѣне. Бѣдн прїснѣ ходѣтѣи ѣ помѣщннкз во оубѣчѣнїи прѣбывѣающнѣмз: оубѣдрн, оубѣцѣломѣдрн, прѣвѣтнї ѣже оубѣ прѣтѣла бжїа ходѣтѣистѣкомз: сз вѣсѣтѣ гѣрнїа слѣвы ѣспросн вѣл, ѣаже сѣтѣ полѣзнѣа, сїсѣнїа чѣающнѣмз ѣ ѡ слѣвѣ бжїей зѣтѣ, дѣлѣ, пѣкѣщнѣмса. Подѣждѣ слѣво бѣго ѣ тѣвѣрѣдѣ настѣвннкѣмз, дѣ црѣкѣи вѣрнѣмз сѣбнѣ вѣспнтѣаютѣз, ѣ чѣдѣа дѣстѣвнѣна дѣржѣвѣтѣ нашѣи сотѣворѣтѣз. Попѣцїса ѣ ѡ ѣже смїрѣнїю ѣ крѣтѣстнї сѣрѣца налчїтнїса намз, ѣакоже ѣбѣоудѣстѣрѣдѣ мѣчѣ, ѣмѣже рѣзѣвѣкѣетѣса вѣрѣгѣа чѣлѣвѣчѣскагѣ плѣтѣнїе. Не ѡстѣвнї кѣеѣждѣ прѣсѣлѣцагѣ чѣсѣ ѡ тѣбѣ въз млтѣвѣ, ѡ бѣлгїхз дѣлѣхз бѣлѣвнї ѣ настѣвн, дѣ непѣрѣтѣкнѣвѣннѣ въз слѣвѣ црѣтѣа нѣнагѣ пожнѣвѣмз, ѣдѣже со вѣлѣцѣю бѣцѣю мѣрїею ѣ стѣбнѣи вѣсѣмн, въз ннхѣже ѣ ты ѣси, ннзрѣчѣннѣе гдѣне бѣлѣвнїтѣса ѣмѣ, ѡцѣа, ѣ снѣа, ѣ стѣагѣа дѣха: вѣсѣдѣа, нѣнѣтѣ ѣ прїснѣа, ѣ во вѣкн вѣкѣмз. **А**мїнь.

МѢТВА Ъ-Д.

Вѣтвенне дамаскіне, о҃че іѡанне прѣвне, нѣнагѡ наслѣдѣа о҃учѣтелю, пѣстырей настѣвнтелю, гл҃голе іасный о҃учѣцихѣ и бл҃гое о҃учѣцихѣа вниманіе! Сѣ мы нынѣ слѡво тѣ хотѣще молѣбное рещи, не ѡставаѣмѣ притекѣти ко твоеѣ стѣини: ѡ нѣныхѣ бо твоеѣ сотвориѡх ѣи раченіе, живѡтъ земный въ жизнь пробѣвѣ вѣчнѡю ѡ бѣѣ. Тѣмже о҃убо прошѣдѣ пѣтѣмѣ недобоходимѣмѣ, о҃добѣ намѣ о҃готовлѣши въ цр҃твѣе нѣное стѣзи во о҃ченіи твоемѣ простѣмѣ, и всецѣлѣмѣ ѡ гдѣ іисѣ твоемѣ житіи. Ѡ кр҃тнтелѣхѣ сонмѣннчѣ, хр҃товѣхѣ пѣтѣи сказѣтелю и ѡ инохожденіа дѡхѡвнагѡ въ великомѣслѣи о҃льщенныхѣ препѣтѣе, вседержнтеля о҃моли держѣвѣ нашѣ ... **[ѡмѣкѣ]** въ мнѣ соблюсти, ѡ ѣресеи и раскѡлѡхѣ тѣло ѡградити цр҃ковное, влѣсти и вѡинствѣа народѡлѡбны и людемѣ бл҃гочтѣивѣмѣ слѡжитѣльны сотворити и враги о҃честѡа нашегѡ искѡрѣ побѣждѣны содѣлѣти, рѣзѡмѣ же нашемѣ подѣти іасность ѣвѣлькѡю и ср҃цѣ ѡ любви вѣтвеннѣи простѡтѣ. Сѣи наслѣдѣа о҃честѡагѡ чѣстѣ, дамаскіне, правослѣвѣа полнѡты покажи ны прѣемники, Ѡ великѣи іѡанне, велелѣпѡто цр҃ковнаа! Тѣмже и при концѣ нашѣмѣ, ѣще и чѣмѣ престѡпнѡхѡмѣ предѣ стѣиною правды вѣжѣа, испроси о҃у законоположника и всецѣдрагѡ сѣди прѡстити намѣ іакѡ ничѣсѡже бл҃гѡгѡ сотворшѣмѣ, занѣ не къ комѣ бо инѡмѣ въ печѣли илѣи прѡшеніи припадѡхѡмѣ, никѡмѣже инѡмѣ возвращѣшеа пакѣи поклоннѡхѡмѣа, тѡчѣю хр҃тѣ іисѣ распѡтомѣ и воскресѣмѣ, сѣнѣ вѣжѣю, съ нимѣже и оцѣ всѣвѣшнемѣ, со дѡхѡмѣ ѣгѡ прѣстѣимѣ, вѣтвеннѣи сѣи трѣцѣ вѣди слава во вѣки всѣвѣчныа. **ѡминѣ.**

Преп. Козма [песмо]творац и преп. Јован Дамаскин – фреска изнад зазиданих врата ка главном олтару, манастир Грачаница.

МІТВА І-А.*27

 сцієннаа главо, прѣбне Оче, превлженне ѡво іоанне! Не забуди оубогихъ твоихъ до конца, но помниай насъ всегда во стѣихъ твоихъ и блгопріятныхъ мѣтвахъ къ бгѣ: помани стадо твоє, ѣже самъ оупаслъ єси, и не забуди посѣщати члвкъ твоихъ молн за ны, Оче сцієнный, за дѣти твоѡ дхѡвныа, ѡакъ имѣай дерзновєніє къ нѣномѣ црѣю: премолчи за ны ко гдѣ, и не презри насъ, вѣрою и любѡвію члвцихъ тѡ: помниай насъ недостѡйныхъ оупрѣтѡла вседержителя, и не престай моласѡ ѡ насъ ко хрѣтѣ бгѣ, ѡбо данѡ тебе бѣсть блгѣть за ны молѣтисѡ. Не мнѣмъ бо тѡ свѣща мѣртва: ѡще бо тѣломъ и престѡвилсѡ єси ѡ насъ, но и по смѣрти живъ сый пребываєши, не ѡстѡпѡи ѡ насъ дхѡмъ, сохранѡа насъ ѡ стрѣлѡхъ вражѣихъ и всѡкѡмъ прѣлести бѣсовскѡмъ и козней дѡвольскѡхъ, пастырю нашъ добрый. ѡще бо и моцѣй твоихъ рака предъ очима нашими видима єсть всегда, но стѡа твоѡ дѡша со ѡггльскими коннѣтвы, со безплѡтными лѣки, съ нѣными сѡлами, оупрѣтѡла вседержителя предѣтѡщи, достѡйноу веселѣтсѡ, вѣдѡще оубо тѡ конѣтиннѣ и по смѣрти живѡ свѣща, тебе припадаемъ и тебе молимсѡ: молисѡ ѡ насъ всесѡльномѣ бгѣ, ѡ пользѣ дѡшъ нашихъ, и испроси намъ времѡ на покаєніє, да невозбранноу прѣйдемъ ѡ землѣ на нѣбо, ѡ мытарствѡхъ же горькихъ, бѣсовѡхъ воздѡшныхъ князѣй и ѡ вѣчныхъ мѡки да избѡвимсѡ, и нѣнагѡ црѣтѡмъ наслѣдницы да вѣдемъ со всѣми прѣвными, ѡ вѣка оубо годившими гдѣ нашемѣ иисѣ хрѣтѣ: ємѡже подобѡетъ всѡкаа слава, чѣсть и поклонєніє, со безначальнымъ єгѡ оцѣмъ, и съ престѡымъ и блгимъ и живѡтвѡрацимъ єгѡ дхѡмъ: нынѣ и приенѡ, и во вѣки вѣкѡвѡхъ. **А**минь.

^{27*} ова молитва је преузета [са сајта „Псаломщик“](#) (Богослужбене тексты и указания) и не налази се у горњем тексту утврђеном Свештеним Синодом Руске Православне Цркве 25. авг. 2022. г. (журнал № 78). Ово је заправо прерађена молитва преп. Ани Кашинској (2. окт).

ЎВАЖАЎІСТЪ [Ѣ-Й] ПРѢБНОМУ ꙗ БГОНОБНОМУ ОЦЮ НАШЕМУ ІОАННУ ДАМАСКІНУ.*28

Кондакъ ѿ.

МЗБРАЊИЦѢ ЦѢВНИЦѢ ДХОВЦѢИ ꙗ ЦРКОВЦѢИ СВРѢЛИ СЛАДКОЗВУЧНЦѢИ,
ПРЕСВУТЕРУ ІОАННУ ДАМАСКІНУ, ПѢНІЕ СІЄ ПОХВАЛЬНОЕ ПРННОСИМЪ МЫ
НЕДОСТОНІИ: ТЫ ЖЕ, ОЦЕ ПРѢБНЕ ПРЕМЪДРЕ, НЕ ПРЕСТАЙ КО ГАУ
МОЛАСА У СПСЕНІИ НАСЪ ЧТЪЩИХЪ ПАМАТЬ ТВОЮ, ꙗ ВЕСЕЛІЕМЪ ТЕБѢ
ПОЮЩИХЪ: РАДЪИСА, ПРѢБНЕ ІОАННЕ, ВСЕЛЕННЫМ ОУЧТЛЮ СЛАДКОГЛАСНЫИ ꙗ
ПРЕМЪДРЫИ.

Ікосъ ѿ.

СГКРИТЪ КОСМА, ОУЧТЛ ТВОИ, БГОМЪДРЕ, СВНДѢТЕЛСТВУЕТЪ У ТЕБѢ,
ЯКЪ ЕЩЕ МЛАДЪ ТЕБѢ СВЩ, ПРЕМЪРОСТІЮ ꙗ РАЗУМОМЪ ПРЕВОШЕЛЪ
ЕИ ЕГО.*29 МЫ ЖЕ, СІА СЫШАЩЕ, ЗОВЕМЪ ТИ: РАДЪИСА ДХА СТАГВ
БЛГТІЮ УСѢНЕННЫИ: РАДЪИСА, ОУЧЕНІЕМЪ РАЗУМЪ ТВОИ ОУМНОЖИВЫИ. РАДЪИСА,
БЖТВЕННЫМИ ꙗ ЧЛВЧЕСКИМИ ЗНАНИИ УБОГАТИВЫИ: РАДЪИСА, СОВЕРШЕННЫМ
ПРЕМЪРОСТИ ДОШЕДЫИ. РАДЪИСА ОУЧТЕЛА ТВОЕГО ПРЕМЪРОСТІЮ ꙗ РАЗУМОМЪ
ПРЕВОЗШЕДЫИ: РАДЪИСА КО ОУЧЕНІИ МЪДРЕЦЫ МІРА СЕГВ ОУДНВІВЫИ. РАДЪИСА,
ПРѢБНЕ ІОАННЕ, ВСЕЛЕННЫМ ОУЧТЛЮ СЛАДКОГЛАСНЫИ ꙗ ПРЕМЪДРЫИ.

Кондакъ ѣ.

ВИДА ВЪ ТВОРЕНІИХЪ ВЖІИХЪ, ЯКИ ВЪ ЗЕРЦАЛѢ ПРЕМЪРСТЪ ꙗ СЛАВУ
ТВОРЦА МІРА, КЪ НЕМУ ДХОМЪ ВОЗНОСИЛСА ЕИ, ПРѢБНЕ: ОУСТЫ
ПРОСЛАВЛА ЕГО ВЪ ПѢСНЕХЪ БГОДУХНОВЕННЫХЪ, ꙗ ПОД: АЛЛИЛѢІА.

28 приређено према рукопису из свеске, пронађене у архиви Казањског сабора града Макарјева (Нижегородска губернија). Аутор акатиста је протојереј Димитрије Димровски. Текст је пренесен из тзв. гражданског у цсл. фронт и подврнут граматичкој (привођење нормама савремене руске редакције цсл. језика) и другој редакцији.

29 моја измена ради осмишљавања, а у рукописном изворнику: оучтла твоего.

Кондакъ ѿ.

Вѣра недоумѣній смѣцаетѣ ны, кáкѡ возмóжемѡ восхвалити тѣ, влгоглаголюе, по достоáнїю: ты же, ѣкѡ млѣтвѣ, воззрѣ тóчїю на оусердїе нáше, и налчїи нáсъ, многогрѣшныхъ, ѡщцáти вєлїчїа вѣїа, во ѣже пѣти ѣмѣ: **Аллилїа.**

Їкосъ ѿ.

Вознáвѣ силѣ деснїцы вѣшнагѡ во ищцѣленїи оуспѣнныхъ рѣки твоеѡ, ѿче іѡáнне, пѣсни красными воспѣлѣ єси превлѣвѣннѡ: ѣже ѡ тебе радуетѣ всáка твáрь, и подобїе оуспѣнныхъ рѣки твоеѡ приложилѣ єси кѣ цѣльбоносномѣ ѡбразѣ тоѡ: тѣмже, со оумленїемѣ взываемѣ ти сїце: **Радѣеа,** ѡргане дѣа сѣгѡ вдохновенный: **радѣеа,** псалтїрю дѣа псалмопѣвца вѣглаголєный. **радѣеа,** свирѣле, дѣшы и сѣцá вѣрныхъ оутѣшáющаа: **радѣеа,** тѣмпáне, влгог҃тївыхъ чѣства оуслáждáа. **радѣеа,** фїáле, аромáтѣ пѣсни сладкогласныхъ источáа: **радѣеа,** дѣѡ пречѣдѣо вѣѡ пѣсни а҃г҃льскимѣ пѣснословный. **Радѣеа,** прѣвне іѡáнне, вселєнныхъ оучѣтлю сладкогласный и премѣрый.

Кондакъ ѣ.

Вѣротєнаа свѣздá, вѣлѣ єси, вѣносе іѡáнне, оуказѣющаа пѣть ко хрѣтѣ: кнáзь во дамáскїи оуспѣци повелѣ ти деснїцѣ, всї же ѡкрєстѣ живѣщїи соѣди, оувїдѣша тоѡ ѡ икѡны вѣомѣре ищцѣленїе, воспѣша вѣѣ: **Аллилїа.**

Їкосъ ѣ.

Видѣвѣ млѣть црїцы нѣа и землї, дѣносе іѡáнне: до концá жїзни твоеѡ, пѣсньми хвалєбными тѣю прославлáлѣ єси вѣ пáмáть же вѣвшагѡ сѣ тобою чѣдєє ѡнагѡ: оубрѣецѣ, ѣмже оуспѣннаа деснїца твѡѡ ѡвѣнта вѣ, на главѣ твоеї нослáлѣ єси: тобою налчєни вѣнѣ пáмáтєтѣвоча ти мїлшєти вѣїа на нáсъ, воспѣваемѣ ти сїце: **Радѣеа,** оустá медоточїваа вѣгглаголєваа: **радѣеа,** псалмопѣвцѣ дѣдѣ вѣ пѣснєхъ дѣѡвныхъ подобѣеа. **радѣеа,** пѣснопїсче пречѣтный и

бѣодуховѣнный: радѣйся, ѣкѡ мѣро бѣгодуханное, пѣсни красныя ѿ
оустѣнъ твоихъ источѣвыи. радѣйся, црковь хрѣтоуѣ пѣснями нзачными
оукрасивый: радѣйся, ѣкѡ пѣснями твоими вѣрнѣи хвалѣ бѣови
приносаѣтъ. Радѣйся, прѣбне іωάνне, вселѣнный оуѣтлю сладкогласный и
премѣдрый.

Кондакъ ѿ.

Проповѣдникъ величїи хрѣтоуѣ бывъ, іωάνне мѣдре, ѡставилъ
ѣси мѣрскїа красотѣ: богатство, свѣтлость, сладость: и взѣмъ
крѣтъ твоѣ, вселѣлъ ѣси во ѡбѣтель саввы ѡсцѣннагѡ, нѣже
до конца живота твоегѡ воспѣвалъ ѣси хрѣту: **Аллилуїа.**

Ікосъ ѿ.

Возсіалъ ѣси, ѡче прѣбне, на тверди црковнѣи, ѣкѡ звезда
лучезарнаа, сладостїю писанїи и пѣсней твоихъ насыщай дѣшы
вѣрныхъ тебе зовущихъ: Радѣйся, пѣснопѣнче и кнѣга
предѣвный: радѣйся, свѣтомъ пѣснопѣнїи твоихъ цркви вселѣнстѣи сїаѣи.
радѣйся, догматѣ црковныа писанїи твоими и пѣснопѣнїи оуяснѣвый:
радѣйся, хрѣтіаномъ въ мѣтвахъ и пѣснехъ дѣовныхъ настаѣникче. радѣйся,
ѣкѡ твоими словесы, хрѣтіане бѣови вѣсѣдуютъ: радѣйся, ликоуѣданныа
пѣсни пресѣѣи трѣцѣ счинѣвый бѣгохвалнаа. Радѣйся, прѣбне іωάνне,
вселѣнный оуѣтлю сладкогласный и премѣдрый.

Кондакъ ѿ.

Вотѣи невозбраннѡ дѣхомъ возносѣтиса горѣ и гѡрнаа кѣнѣ
мѣдроствоачи, прѣбне, безчисленнаа имѣнїа твоѣ раздалъ ѣси
нищымъ, рабыи свободилъ ѣси и бѣготїише пѣстынное
возлюбивъ, кѣнѣ пѣлъ ѣси бѣту: **Аллилуїа.**

Їкосъ ѣ.

Нѡваго монаха совершена ѡбръте въ тебе, ѡче іѡанне, и҃г҃уменъ лавры прѣбнаго саввы, еїаюца послѣшанїемъ, смиренїемъ и кротостїю неизглаголанною, всѣ повелѣннаа исполнаюца: ѡниодъ ни азѣкомъ, ни оумомъ не прекословца: научи и насъ смиренїю и кротости приносѣщихъ ти хвалѣнїа еїа: **Р**адѣса, имѣнїе твоє ницымъ реточивый: радѣса, хрѣстѣ насъ ради ѡбнищавшемѣ собнищавый. радѣса, любителю житїа иноческаго истинный: радѣса, плотское мудрованїе покоривый дх҃х҃. радѣса, ѡ себѣ попеченїе всѣкое ѡвергїи: радѣса, красото и высотѣ смиреномудрїа. **Р**адѣса, прѣбне іѡанне, вселенная оутѣлю сладкогласный и премудрый.

Кондакъ и.

Странно бѣ видѣти дамаскаго вельможѣ, иногда слава и превознесена: нынѣ же ница и оубога: хрѣстѣ дѣюца, на торжици поредѣ дамаска, послѣшанїа ради, смиреннѡ продаюца кѡшницы, бѣ оубо: **А**лладіа.

Їкосъ и.

Всѣмъ всѣмъ бѣмъ ^{30*} во ѡбителн, прѣбне, всѣ кротость, всѣ смиренїе: ѣкѡ сѣлѡ дивнїтиса всѣмъ и славити тѣа сїце: **Р**адѣса, мїрскїа матѣжныа молвы ѡбѣгїи: радѣса, къ хрѣстовѣи тишинѣ притекїи. радѣса, пагубѣ тцеславіа ѡринувый: радѣса, аггльскомѣ житїю порекновавый. радѣса, въ ницетѣ дх҃овнѣи, хрѣстѣ подражавый: радѣса, ѡбразе иноческаго житїа совершеннѣишїи. **Р**адѣса, прѣбне іѡанне, вселенная оутѣлю сладкогласный и премудрый.

Кондакъ ѣ.

Всѣи иноцы лавры радовахсѣ ѣкѡ таково члвчкѣ, славенъ и всѣмн знаемъ бѣвый, ради сг҃ѡ власти и чести и великїа ради премудрости своеа: въ толикое смиренїе и ницетѣ прїиде, и хвалахѣ бѣа пѣснїю: **А**лладіа.

30* 1. Кор. 9,22.

словесѣ и дѣлы бѣлаз ѣси свѣтѣльникѣ цркви хрѣтовы. Радѣса, прѣбне іѡанне, вселенныа оѹчтлю сладкогласный и премѣдрый.

Кондакъ ѡ.

Оѣнїе вседмнлѣнное во всѣ дни животѣ твоегѡ, приносѣлаз ѣси всепрѣбномѣ хрѣтѣ спсѣ, пѣсни красными пѣснословлаз ѣси чѣтѣю бѣцѣ, хрѣтова предтѣчѣ, апѣтолы же, прѣрѡки из мѣченики, прѣбными и всѣхъ стѣихъ чїньми: вѣ нїхъже нынѣ водворѣлаз, кѣпнѣ из нїми поѣши стѣѣи трѣцѣ: **А**лладїа.

Їкосѣ ѡ.

Вѣтомѣ неизречѣннымѣ сїѡа, влѣца мїра, вѣ ноцїи іавїса старѣцѣ, настѣвникѣ іѡанновѣ, гл҃голюци: вѣкѣю заградїлаз ѣси истѡчникѣ сладкѣю и иѣзобїльнѣю водѣ истѡчаюцїѣ: во оѹтрїе же призвавѣ старѣцѣ прѣбнаго, речѣ ѣмѣ: чѣдо послѣшанїѣ хрѣтова, ѡвѣрзи оѹста твоя и гл҃голи іаже напиѣа дѣхъ стѣѣи на рѣцы твоемѣ, тѣже возопї ѣмѣ: **Р**адѣса, истѡчничѣ вселеннѣю вѣю сладцѣ напаѣай: радѣса, море ѣресѣи иѣзѣшїай. радѣса, клѣдѣзю глѣбѡкїѣи истїннагѡ бѣгословїѣ: радѣса, црковѣ хрѣтовѣ словесѣ млѣтвенными ѡбогатївѣѣи. радѣса, бѣжїѣ премїрѡсти и бл҃гѡсти талѣнтѣ многоѣѣзѣвѣнѣѣи: радѣса, премїрѡсти созерцаѣтелю предївнѣѣи. **Р**адѣса, прѣбне іѡанне, вселенныа оѹчтлю сладкогласный и премѣдрый.

Кондакъ бї.

Влѣтъ бѣжїѣ ѡ тогоѣ врѣмени вѣнѣ иѣсхождаше ѡ оѹстѣнѣ твѡѣхъ, бл҃женне іѡанне, тѣплѣ бо ѡблчїлаз ѣси злонменнѣѣѣѣ ѣретїкїѣ словесѣ твѡѣми и догмѣтѣ, іаже счїнїлаз ѣси, поѣ хрѣтѣ бѣ: **А**лладїа.

Їкосъ ѿ.

Нѣсни сладкозвѣчныхъ ѣже сѣтъ ѿ оустѣнъ твоихъ, бѣгомъдрѣ, составиша ѿсмогласникъ, ѣмже даже до днѣсь црковъ хрѣтова оувеселѣется, ѣкѡ дхѣвною цѣвннцѣю: такожде, ѣки сладкою пищею дхѣвною питѣются вѣрннѣи до нынѣ и инѣми многоразличными душеполѣзными оученннѣи ѿ словесъ твоихъ, хвалаще тѣа снѣце: **Р**адѣисѣ, црковѣ православнои наказателю и оучителю бѣгомъдринъ: радѣисѣ, оученннѣе хрѣтово пѣсноотворннѣе. радѣисѣ, глбнннѣе вѣгодухновѣнннѣе писанннѣе вѣжтвенннѣе добрѣ и зѣвѣдѣвннѣе: радѣисѣ, ѣкѡ словеса твоѣ [сѣтъ] ѣкѡ стрѣлы нащрѣны. радѣисѣ, пѣти вѣдѣ разумнѣе даже до послѣдннѣе землнѣ нащрѣны: радѣисѣ, ѣкѡ во ѣма твоѣ цркви вѣжтѣа создѣются. **Р**адѣисѣ, прѣбне іоанне, вселѣнннѣе оучителю сладкогласннѣе и премъдринъ.

Кондакъ ѿ.

Иоанне премъдрѣ, прнзри сѣ нѣсе на ны ннзлежащнѣа на землнѣ, и прнѣмь ѿ любвѣ нашеѣ тебе прнноснмаѣ снѣа пѣснопѣннѣа, оумолнѣи всемлѣтннѣе бѣа, да и [мы]*³² оулѣчннѣе блжѣннѣе вѣчноѣ, во ѣже кѣпнѣе сѣ тобою пѣти ѣмѣ: **А**ллахѣа.

Сѣи кондакъ глѣблетѣа трнжды.

И пакн чтѣтѣа ѣкосъ ѿ-н: **А**вѣгкрпѣтѣа космѣа, оучитѣль твоѣи бѣгомъдрѣ:

И кондакъ ѿ-н: **И**збрѣнннѣе цѣвннцѣ дхѣвннѣе и црковннѣе свнрѣлн:

Мѣтѣа.

Иоанне, оучителю вселѣнннѣе сладкогласннѣе и бѣгомъдринъ, мечѣмъ слова вѣжтѣа поразннѣе еретнѣе оученннѣе царѣа иконоборца, нынѣе вѣ нѣннѣе славѣе не вѣ иконахъ, но вѣ зрѣнннѣе самнхъ лицѣа, клѣнѣшннѣе хрѣтѣа гдѣ и ѣгѣо прѣчтѣе мѣрн. тѣхъ прнлѣжнѣе молнѣи ѡграднѣи црковѣ православнои ѿ ересѣи и расколѣвѣа, ѿ невѣрѣа, свѣоднѣи насѣа ѿ ѡдержѣащнѣа сквѣрннѣе грѣхѣвннѣе, и снѣтнѣи дѣшы нашѣа.*³³ **А**мннѣе.

^{32*} моѣ додатак ради осмишлѣваѣа.

^{33*} у изворннѣе се иза овог налази [во вѣкн вѣкѣвѣ], коѣе изоставѣам у покушаѣу осмишлѣваѣа.

ІВАЊИСТЪ [Г-Н] ПРПЬНОМУ ОЦЮ НАШЕМУ ІОАЊНУ ДАМАСКІНУ.*³⁴

Кондакъ ѿ.

ИЗБРАННЫЙ ОУГОДНИЧЕ ХРІТОВЪ, ПРПЬНЕ ОЦЕ ІОАЊНЕ, ПОХВАЛЬНАА ВОСПИСУЕМЪ ТЕБѢ, ІАКЪ ЗАЛТОСЛОВЕСНОМУ ВОСПѢВАТЕЛЮ ХЕРДВІМСКИХЪ ПѢНОПѢНІЙ И СЕРАФІМСКИХЪ ГЛГОЛОВЪ, ЦРКВЕ ПРАВОСЛАВНЫА И НАШЕМУ ЗАСТУПНИКУ И ТѢЛОМУ О НАСЪ МЛТВЕННИКУ: ЧЫ ЖЕ ІАКЪ ИМѢАИ ДЕРЗНОВЕНІЕ КО ГДУ, МОЛІСА О НАСЪ МЛТВОЮ НЕПРЕРЫВНОЮ И КО ГРѢСѢХЪ ПРОЦЕНІЕ ИСПРОСИ ЗОВУЩИМЪ ТИ: **Р**АДУСА, ПРПЬНЕ ОЦЕ ІОАЊНЕ, ВЕЛІКІЙ ОУГОДНИЧЕ И ПРЕСЛАВНЫЙ ЧУДОТВОРЧЕ.

Ікосъ ѿ.

О ГЛЪЗЪ ЗЕМНЫЙ И ЧЛВКЪЗЪ НБНЫЙ ВЪЛЪЗЪ СІИ, ПРПЬНЕ ІОАЊНЕ, И ИМѢЛЪ СІИ ВЪ ЖИТІИ ТВОЕМЪ ТѢПЛУЮ ЛЮБОВЬ КЪ ВЖІЕЙ МТРИ, ІКОНУ СЛА СІЮ СІЮ СООРЪДИТИ ПОТЦАЛСА СІИ И СІЮ ВЪ КЕЛЛІИ СВОЕЙ БЛГОГОВѢИИШУ ПОСТАВНЪЗЪ, ВЪ НЕПРЕСТАВНЫХЪ МЛТВАХЪ ПРЕВЫВАЛЪ СІИ. МЫ ЖЕ, ОУБЛЖАЮЩЕ ТЪ, СІЦЕ ГЛГОЛЕМЪ: **Р**АДУСА, ПРЕСТАТЕЛЮ О НАСЪ ПРЕДЪ ГДЕМЪ НЕПОСТЫДНЫЙ: **Р**АДУСА, КЪ ВЖІЕЙ МТРИ МЛТВЕННИЧЕ НАШЪ НЕДСЫПНЫЙ. **Р**АДУСА, ОЦЕ НАШЪ МЛТЧВЫЙ И КРОТКІЙ: **Р**АДУСА, ВЪ ВѢДАХЪ И ОВЕСТОАНІИХЪ ПОМОЦНИЧЕ СКОРЫЙ. **Р**АДУСА, СКОРБНЫХЪ И ПЕЧАЛЬНЫХЪ ОУТѢШЕНІЕ: **Р**АДУСА, ВСѢМЪ ПРОСАЦЫМЪ СКОРЮ ПОМОЦЬ ПОДАВААИ. **Р**АДУСА, ПРПЬНЕ ОЦЕ ІОАЊНЕ, ВЕЛІКІЙ ОУГОДНИЧЕ И ПРЕСЛАВНЫЙ ЧУДОТВОРЧЕ.

^{34*} приређено према: 1) тексту акатиста из книге „Клиросное послушание“, Духовная помощь Львов, 2006. г. Львовское молодежное православное Братство Почаевской чудотворной иконы Божией Матери; с благословом г. Августина, архиеп. Лавовског и Галицког; и 2) исправљеном тексту акатиста објављеном на сајту „Православная Херсонщина“ с благословом г. Јована, митрополита Херсонског и Таврическог. Текст је пренесен из тзв. гражданског у цсл. фонд и подвргнут граматичкој (привођење нормама савремене руске редакције цсл. језика) и другој редакцији.

златословѣеными оустыи небесныя тайны явлѣаи:³⁵ радѣиша, земныя почесати нивочтоже вѣнѣаи. Радѣиша, прѣбне ѿче іоанне, великій оугодниче и преславный чудотворче.

Кондакъ ѿ.

Готѣнш, ѣкѡ свѣтозарнаа звѣзда, пришествовалаа еси, оугодниче бжїи, во стѣишїи градѣ іерлїимѣ на поклонѣнїе стѣимѣ мѣстѡмѣ: и дѣже и пребываа еси не возвращаааа въ мїръ, бывааа инокомѣ во ѡбїтели прѣбнагѡ сѣквы ѡсїѣннагѡ, и блгодѣрственнѡ воспѣвааа вѣѣ: **А**ллилуїа.

Ікосъ ѿ.

Видѣвше агглыстїи чїни равноагглыное житїе твоє, ѿче бгоблженне, смиренїа твоегѡ глбениѣ, мшлїтвы непрестанныя, воздержанїа твердость и велїю ревность дѣха твоегѡ ѡ чтотѣ, оудивїшааа и прославишаа члѣвколюбца вѣа, оукрѣпльшаго немоцное естество члѣвческое. мы же, оублжаемѣ тѣа и зовемѣ сїце: Радѣиша, иночествующымы дивное оукрашенїе: радѣиша, блголѣпїе домѣ бжїа возлюбїквы. радѣиша, помазанїе стѣагѡ дѣа прїемый: радѣиша, блгтїи бжїа соуде ѡсїѣнный. радѣиша, рабе хрїтовѣ блгїи и вѣрный: радѣиша, слугѡ гдѣнь истинный. Радѣиша, прѣбне ѿче іоанне, великій оугодниче и преславный чудотворче.

Кондакъ ѿ.

Проповѣдникѣ бгоносный бывѣа, прѣбне іоанне, истинномѣ бгѡвѣдѣнїю и блгочтїю повчѣаа еси прїенѡ братїю, и ѡбразомѣ житїа своегѡ наставаааа еси на пѣть сїсенїа, да воспоемѣ вси вѣѣ: **А**ллилуїа.

^{35*} измеѣен јер је у изворнику дати хајретизам индентичан 1-вом у 2-гом Икосу.

Ікосъ 5.

Возсія въ души твоей блистающій [сѣ] свѣтъ истиннаго
 бгговѣдѣніа, просвѣщай души вѣрныхъ, со сладостію
 внемлющихъ пѣснопѣніемъ тобою сотавленнымъ, и
 похваляющихъ тѣа снце: **Р**аддѣсѣ, органе дха всестѣаго: раддѣсѣ, тѣмпане,
 блгочтѣивыхъ чвства оуслждающій. раддѣсѣ, источниче бгдохновѣнныхъ
 пѣснопѣній: раддѣсѣ, свирѣле доброголаснаа, пѣсньми дховными души
 члвчскіа веселѣщаа. раддѣсѣ, псалтірю славу бжїю возвѣщающій:
 раддѣсѣ, бжїа блггтн стрдѣ неизскакающаа. **Р**аддѣсѣ, прѣвне оче іуанне,
 великій оугодниче и преславный чдотворче.

Кондакъ 3.

Вотѣ, прѣвне оче іуанне, оутѣшити монашествующаго,
 скорѣцаго ѡ кончинѣ [со]брѣта, потцалѣа єси, во оутѣшеніе
 єго написати пѣснопѣніа ѡ оупокоенїи души оуспошихъ во
 црѣтвїи нѣнѣмъ. сегѡ ради воспѣваемъ аггльскю пѣснь вседержителю бгѣ:
Аллилуїа.

Ікосъ 5.

Воваго мѣтвенника и чдотворца предивнаго іавї тѣа гдѣ, прѣвне
 оче іуанне, тѣмже и свѣтла тобою крадеца црковь
 православнаа: іакъ дерзновеніе велїе ко хрѣту имашн, ємѣже
 молїсѣ ѡ насъ грѣшныхъ, любѣію тевѣ копїющихъ сицевѣа: **Р**аддѣсѣ,
 вѣры православноа свѣтїльниче пресвѣтлый: раддѣсѣ, блгочтїа побѣорниче
 ревностный. раддѣсѣ, цркве бжїа столпе непоколебимый: раддѣсѣ, храмино
 добродѣтелей превкрашеннаа. раддѣсѣ, вѣрныхъ людѣй спсєлнїи твоїми
 блгочтїиваа чвства оусладивый: раддѣсѣ, златоточными оустыи словеса
 бжтвєннаа ѡрыгнѣвый.*³⁶ **Р**аддѣсѣ, прѣвне оче іуанне, великій оугодниче
 и преславный чдотворче.

^{36*} измењен јер је у изворнику дати хајретизам индентичан 1-вом у 2-гом Икосу, и 5-том у 4-том Икосу.

Кондакъ ѿ.

Втрѣнника ѿ пришельца помышляла съи себѣ быти въ мирѣ семъ непостыднѣмъ, прѣвене ѿче, ѿ градѣцагѣ града іерлѣма нѣнаго възыкѣла, ѿ всѣхъ помышленїа твоѣа къ немѣ возносѣ, оумъ твоѣи на бжѣствѣннаа возложѣвъ, распинала съи плоть твою со стрѣтми ѿ похотми, еладѣхъ воспѣваа, ѣакѣ въ тѣмпанѣ, во оумерщвлѣннѣмъ тѣлесѣ, повѣдѣю пѣснь хрѣтѣ бгѣ: **Аллилуїа.**

Ўкосъ ѿ.

Вѣсь ѡблѣкла съи во *всѣхъ ордѣжѣа бжѣа, ѣакѣ вѣннъ хрѣтовъ, преподѣла чрѣсла твоѣа истинноу, ѡблѣкла въ брѣнѣа правды, ѿ ѡбѣвъ нѣзѣ твоѣи во оумготѣванїе блговѣствованїа мїра, воспрїѣвъ цѣнтъ вѣры ѿ шлемъ спсѣнїа, ѿ мечъ дѣховный, ѿже сътъ глѣголѣ бжѣи, ѿмже ѿ возмѣглѣ съи всѣхъ навѣты лѣкавагѣ повѣдѣти:³⁷ помози оубѣ ѿ намъ, ѿче прѣвене, твоѣими мѣтѣвами, прѣтѣвѣтѣла ѿскѣшенїемъ вѣрѣимъ, ѿ подражѣти тебѣ въ повѣженїи стрѣтѣи нашинъ, да зѣкѣмъ тебѣ: **Радѣнѣа,** смѣренїемъ стѣымъ гордыню дѣшепагѣвенѣю поправѣи: радѣнѣа, крѣтѣстїю совершенноу ѣросѣи пламень погасѣвѣи. радѣнѣа, нѣцѣымъ богѣтѣство твоѣе растѣчѣвѣи ѿ сребролюбїе возненавѣдѣвѣи: радѣнѣа, всѣкаа догадѣнїа ѿ ѡбѣды безъ гнѣва прѣтерпѣвѣи. радѣнѣа, мѣтѣвами непрѣстѣанными оумнѣнїе ѿ себѣ прогнавѣи, ѿ радѣванїе ѡ гдѣ достѣгѣи: радѣнѣа, воздержанїемъ ѿ бдѣнїемъ цѣломѣдренноу дѣшѣ ѿ тѣло своѣе соблюдавѣи. **Радѣнѣа,** прѣвене ѿче іоанне, великѣи оумготѣннѣе ѿ прѣславнѣи чѣдѣотѣворѣе.

Кондакъ ѡ.

Всѣкое наслаженїе плѣтѣкѣе возненавѣдѣла съи, іоанне прѣблѣжене, ѿ єдѣнаго бгѣа всѣмъ срѣцѣмъ возлюбѣла съи: тѣмже, ѿ гдѣ тебѣ возлюбѣи ѿ чѣдѣсѣи прослѣви, дарѣвавѣ намъ тебѣ, мѣтѣвеннѣка блгѣпрѣѣтна[го] прѣдѣ блгѣстїю бгѣа. смѣреннѣо мѣлимъ тѣа, бгѣдѣа ѿ мамы прѣдѣстѣѣти прѣдѣ сѣдѣи прѣвнаго, оумолѣи бгѣа ѡ насъ, да не помѣнѣтъ

^{37*} ср. Еф. 6,13-17.

БЕЗЗАКОНІЙ НАШИХЪ, И СПОДОБИТЪ НАСЪ БЛЖЕННЫМЪ ЧАСТИ ѠДЕСНЮ
СТОАЩИХЪ, И ВОПИЮЩИХЪ СМД: **Аллилуїа.**

Ікоєѡ ѿ.

ВИТІА МНОГОВѢЩАНЫМЪ, НЕ ДОВАБЮТЪ ИЗГЛГОЛАТИ ВСА ПОДВИГИ
ТВОА И ЧДЕСА, БГОМДРЕ ѠЧЕ ІѠАННЕ, ИБО ДОБРОТА ЖИТІА ТВОЕГО
ВОИСТИННУ ПРЕВОХОДИТЪ ПОХВАЛУ ЧЛВЧЕСКУЮ: ѠБАЧЕ МЫ, ЛЮБОВІЮ
КЪ ТЕБѢ ПОВБЖДАЕМН,³⁸ ДЕРЗАЕМЪ СМІРЕННУ БЛГОХВАЛІТИ ТА ПФНІЕМЪ
СИЦЕВЫМЪ:³⁹ **Р**АДЫСА, СГЫА ПРАВОСЛАВНЫМЪ ЦРКВИ СВѢТІЛЬНИЧЕ
НЕМЕРЦАЮЩІЙ: РАДЫСА, ѠБІТЕЛИ ТВОЕА ОУТВЕРЖДЕНІЕ И ПОХВАЛО. РАДЫСА,
ЛИКОВЪ ИНОЧЕСТВУЮЩИХЪ ПРЕЧДНАМЪ КРАСОТО: РАДЫСА, ХРТИАНСКОМУ РОДУ
ПРИСНОЕ ОУТѢШЕНІЕ. РАДЫСА, ЛЮБВЦЫМЪ И ЧТДЦЫМЪ ТА ХОДАТАЮ СПЕНІА:
РАДЫСА, ГРѢШНЫХЪ КО ИСПРАВЛЕНІЮ ПРИВОДАЙ. РАДЫСА, ПРѢВНЕ ѠЧЕ ІѠАННЕ,
ВЕЛИКІЙ ОУГОДНИЧЕ И ПРЕСЛАВНЫЙ ЧДОТВОРЧЕ.

Вондѡкъ і.

ВПЕНІЕ ВѢЧНОЕ ОУНАСЛѢДОВАЛЪ СІИ, ОУГОДНИЧЕ БЖІЙ, И КОНЧІНУ
ПРВНУ ІАКУ ВФЕНЦЪ ПОДВИГОМЪ ТВОИМЪ ПОЛУЧИЛЪ СІИ,
НЕБОЛѢЗНЕННУ И МІРНУ ПРЕШЕДЪ Ѡ ЗЕМНЫХЪ КЪ ѠБІТЕЛСМЪ
НЕБСНЫМЪ: ИДѢЖЕ СГЫА ТВОА ДША ВОЗДААНІЕ ПРІА Ѡ РДКІ ВСЕДЕРЖИТЕЛА
БГА, И СО АГГЛЬСКИМИ ВШИНСТВЫ ПРЕДСТОИТЪ ПРТОЛУ СГѠ ВЖТВЕННОМУ,
ВОСПѢВАА НЕМОЛЧНЮ ПѢСНЬ СМД: **Аллилуїа.**

Ікоєѡ і.

УРА НЕБАГѠ РАВЕ БЛГІЙ И ВѢРНЫЙ, ДАНИЙ ТЕБѢ ТАЛАНТЪ НЕ
СОКРЫВЫЙ, НО ТРДОЛЮБЕНУ СГО ОУСДГДБИВЫЙ И МНОГУ КДПЛУ
ДУХОВНУ ИМЪ СОТВОРИВЫЙ, ѠЧЕ ІѠАННЕ, ПОМОЗИ И НАМЪ,
ЗЕМНЫМЪ И ПСРСТНЫМЪ, ПОДРАЖАТИ ЖИТІЮ ТВОЕМУ СГОМУ И СТАЖАТИ ПРИ
ИХОДАѢ НАШЕМЪ БЛГЮ НАДЕЖДУ СПЕНІА, ДА ОУМНЛЕННЫМИ ГЛАСЫ ПОЕМЪ
ТЕБѢ: **Р**АДЫСА, СГЧЕ БЖІЙ, СГѠ И НЕПОРОЧНУ ЖІЗНЬ ЗЕМНЮ СКОЧАВЫЙ:
РАДЫСА, ИЗБРАННИЧЕ ХРТОВЪ, БЕЗВОЛѢЗНЕННУ И МІРНУ ДУХЪ ТВОЙ ВЪ РДЦѢ

^{38*} моја измена, а у изворнику: повѣждаемн.

^{39*} моја измена, а у изворнику: чкаковымъ.

вѣѣи предавый. радѣеа, ѣакъ смѣрть твоѧ ѣтнѧ предъ гдѣмъ и оуспѣнїе со стѣми: радѣеа, ѣакъ пѧмать твоѧ съ похвалѧми почитѧется во стѣѣ цркви. радѣеа, въ небесныѧ обѣтели преселѣвыйся, земныхъ же не ѡстаѣивый: радѣеа, всѣхъ приѣгающихъ къ тебѣ заступниче оусердный и предстаѣтелю скорый. Радѣеа, прѣбне ѡче іоанне, великїй оугодниче и преслаѣвый чюдотворче.

Кондакъ ѧ.

Нѣнїе хвалѣбное приносимъ тебѣ, прѣбне, но ѡискѣдными пѣсньми хвалимъ тѧ: ѣакъ ѧще отрочество твоѣ, ѧще юность, ѧще старость всѧ исполнена сътъ дѣлѧмъ блгныхъ и любвѣ, ѧже къ бгу и ближнемъ, всѧ вѣщѧютъ единыѧ пѣснь бгови: **А**ллаѣа.

Їкосъ ѧ.

Нрндо кончинѣ твоѣ видѣвше оученицы твоѧ, великїй оугодниче вѣѣи, скорѣ разлѣченїѧ съ тобою оутѣшенїемъ блгтнымъ раствориша въ оуповѧнїи всеильнагѡ предстаѣтельства твоегѡ горѣ оу прѣтѣла вѣѣа, идѣже слышнши съ любѣвїю тебѣ зовѣщихъ: Радѣеа, вѣнецъ безсмѣртныѧ жнзни ѡ рѣкѣ вседержителѧ прїемый: радѣеа, всевѣтлагѡ цртваѧ хртѣва наследниче. радѣеа, іерлїма горнагѡ гражданине: радѣеа, нѣнагѡ сїѡна жителю. радѣеа, по трѣдѣхъ временныѧ жнзни покой вѣчный полчїивый: радѣеа, блженство, ѡ вѣка правѣднымъ оуготѣванное, прѣвнѡ воспрїавый. Радѣеа, прѣбне ѡче іоанне, великїй оугодниче и преслаѣвый чюдотворче.

Кондакъ бѣ.

Нлѣтъ вѣтвенндо испросї намъ, оугодниче вѣѣи, да приенѡ покрывѧется насъ ѡ враговъ видимыхъ и невидимыхъ, да наѣчнтъ насъ подражатн тебѣ въ ѣтотѣ ѧггльствѣи и неслобѣи, да направнтъ срѣца нѧша къ смиренїю, покажнїю и неслаѣбомъ исполненїю заповѣдей хртѣвыхъ: да дарѣетъ намъ хртїанскдо кончинѣ и безвѣднѡ проведѣтъ насъ чрезъ воздѣшнаѧ мытарства: [и] да сподѣбитъ [насъ] оузрѣтн слаѣв великагѡ бга, и вѣчнѡ пѣтн ѣмъ: **А**ллаѣа.

Ікосъ ѿ.

Но́емѣ двѣлестнымъ по́двиги твоѣ, добропобѣдныи во́инне хрѣто́вѣ,
 ѿ́че нашѣ іо́анне, оубѣжда́емѣ бл҃женнѣю кончи́нѣ твоѣ, тебѣ
 оубѣрднѣ воспѣва́юще: **Р**а́дѣисѣ, ѣ́акѣ е́то и прѣ́но на землѣ
 по́жилѣ е́си: ра́дѣисѣ, ѣ́акѣ вои́стиннѣ а́гг҃лѣ земныи и члѣвѣкѣ нѣныи
 бѣлѣ е́си. ра́дѣисѣ, ѣ́акѣ па́матѣ твоѣ веселѣю́ нашемѣ дх҃овномѣ
 ви́новнѣмъ:⁴⁰ ра́дѣисѣ, ѣ́акѣ ѿверзѣ́шасѣ тебѣ́ вратѣ́ райскѣ, и вше́лѣ е́си
 въ ра́дость гдѣ́ твоегѣ́. ра́дѣисѣ, ѣ́акѣ дѣшѣ́ твоѣ́ жи́знодоро́вецѣ хрѣто́сѣ
 прѣ́лѣ въ небѣ́снаѣ́ селѣ́нїѣ: ра́дѣисѣ, ѣ́акѣ е́ѣ безплѣ́тными си́лами тристѣ́ѣю
 пѣ́снь бг҃ѣ́ немѣ́лчнѣ́ поѣ́ши. **Р**а́дѣисѣ, прѣ́бне ѿ́че іо́анне, вели́кїи
 оубѣ́днѣ́ и пресла́внѣ́ чдо́творче́.

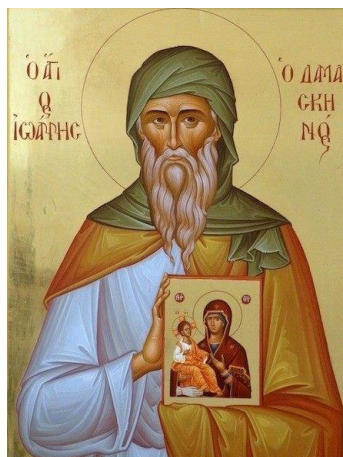
Конда́къ г҃и.

Вели́кїи и пресла́внѣ́ чдо́творче́, прѣ́бне ѿ́че нашѣ іо́анне,
 мѣ́тнѣ́ прї́мнѣ́ е́ѣ ма́лоѣ моле́нїѣ́ нашѣ́: и, мѣ́тнѣ́ми
 твои́ми, сохрани́ насѣ́ ѿ́ недѣ́лѣ́ дѣше́вныѣ́х и тѣ́лесныѣ́х въ
 жи́зни́ е́ѣ, и гра́дѣ́щнѣ́х мѣ́ченїи́ вѣ́чныѣ́х и́збави́: и сподо́би́ насѣ́, въ́спѣ́
 е́ѣ твоѣ́ю, во цр҃кѣ́внѣ́ нѣ́нѣ́мѣ́ пѣ́ти бг҃ѣ́: **А**ллилу́їѣ́.

Гѣ́и конда́къ гл҃голетѣ́ три́жды.

И па́ки чте́тѣ́ѣ ікосъ ѿ-и: **А**́гг҃лѣ́ земныи и члѣвѣкѣ́ нѣныи бѣлѣ́ е́си:

И конда́къ ѿ-и: **И**́збра́ннѣ́ оубѣ́днѣ́ хрѣто́вѣ́, прѣ́бне:

^{40*} измењен јер је у изворнику дати хајретизам – Ра́дѣисѣ, ѣ́акѣ па́матѣ́ твоѣ́ е́ѣ похвала́ми, и оубѣ́нїѣ́ со е́ѣ́ими. састављен од делова 3-ћег и 4-тог хајретизма у 10-гом Икосу.

МЛТВА.

 прѣвѣне и прѣвѣжене ѿче нашъ ѿвѣдѣнъ, вонми намъ, къ тебѣ
 ! смиреннѣмъ припадающимъ и твоегѣ заступленію теплѣ
 • просѣбующимъ. вѣси немощи наша, вѣси грѣхѣ наша, но и
 оубоудіе наше не оубоудіе ѿ тебѣ: оубоуди епископа нашего, гдѣ іиса хрѣста,
 даровати намъ ѿставленіе многихъ согрѣшеній нашихъ и оубоудити насъ
 на пѣти дѣланіа заповѣдей ѣгѣ. ѿградѣ насъ твоими млтвами ѿ вѣхъ
 и скѣшеній и вѣдъ, ѿврати належѣщия намъ скѣби и напѣсти, и дарѣи
 намъ къ здравію, мѣрѣ, тишинѣ и бѣгодожденію бѣгодождѣти дни
 житіа нашего: испросѣ намъ времѣ на покаеніе и ѿвѣтъ бѣгодождѣти
 на страшеніемъ сѣдѣнѣ хрѣстовѣ, да съ тобою и со вѣми избранными,
 вѣчнѣмъ оубоудіи и сѣа и сѣаго дѣла, во вѣки вѣковъ. **Аминь.**

Приложѣніе ѣ:^{*41}

Тропар, глас 1:

Господовата десница
 богодолично се прослави
 во сила, о блажен Јоване,
 накалемувајки те тебе на
 изворот на благодатта, Мајката
 Божја радост ти донесе,
 приведувајки ја кон Христа
 твојата душа нажалена. Моли се
 за нас ти харфо милозвучна, на
 Божјата љубов, моли се за нас ти
 солзно око на Пресветата, на
 хартија излеано и во срца
 човечки оживеано.

Тропарь, гласъ ѣ:

Десница гдѣна бѣгодождѣнъ къ
 крѣпости прославица,
 бѣженне ѿвѣдѣнъ, насаждаа
 тѣ оубо бѣгодождѣти и источника:
 мѣрѣ бѣгодождѣти радостъ тебѣ принесе,
 ѿпечаленнѣю твою дѣла ко хрѣсту
 приводѣщи. молица ѿ насъ, лѣро
 сладкопѣсница бѣгодождѣти любвѣ: молица
 ѿ насъ, ѿко слезотѣчное прѣстѣбѣ:
 на хартии и злѣанное и къ
 члѣвѣчѣскаа срца ѿживленное.

^{41*} састав сестринства Слепченског манастира на македонском језику, превод на цсла Петка Т. Хинова.

**ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНОГ ОЦА
НАШЕГ ЈОВАНА ДАМАСКИНА.*42**

Преподобни Јован Дамаскин родио се у престоници Сирије Дамаску,^{*43} од високородних и побожних родитеља,^{*44} чија пламена вера у Христа, испробана у опасностима и искушењима, показа се јача и драгоценија од злата, мада испробаног у огњу, ипак пропадљивог. Тешко беше тада време. Сарацени беху покорили ту земљу и, заузевши овај славни град, задаваху сваковрсне муке хришћанима: једне убијаху, друге у ропство продаваху, и никоме не дозвољаваху да јавно слави Христа. У то време родитељи Јованови, штићени промислом Божјим, сачуваше се читави и здрави, са целокупном имовином својом; сачуваше они и свету веру. Јер им Бог даде могућност да задобију благонаклоност Сарацена, као некада Јосиф Египћана^{*45} и Данило Вавилоњана,^{*46} те злочестиви Агарјани не забрањиваху родитељима светитељевим да верују у Христа и да отворено славе свето Име Његово. Осим тога они Јовановог оца поставише за градског судију и за начелника народних грађевина.^{*47} Налазећи се на таквом положају, он многа добра чињаше својој једноверној браћи: откупљиваше робље, ослобађаше сужње из тамница и спасаваше их од смрти, и свима паћеницима пружаше руку помоћи. И беху родитељи преподобнога у Дамаску међу Агарјанима као светилници у ноћи, као семе у Израилу, као искра у пепелу. Сачувани од Бога ради тога, да од њих произађе Цркве Христове светилник, који ће јарко светлети целоме свету, – блажени Јован Дамаскин. Родивши га по телу, они се потрудише да га одмах учине и чедом светлости кроз свето крштење, што беше ствар врло тешка у то време. Јер Агарјани никоме не дозвољаваху крштење. Међутим Јованови родитељи несметано препородише своје дете крштењем и наденуше му име које означава благодат Божију. Јер Јован је јеврејска реч и значи: благодат Божија. Отац детета Јована веома се стараше да своје чедо добро васпита и научи, не обичајима сараценским,

^{42*} преузето из „Житија светих за децембар“ преп. Јустина Поповића, стр. [104-124](#).

^{43*} Дамаск – главни, најбогатији град Сирије; један од најстаријих градова на свету; налази се на североистоку од Палестине, на реци Баради, у дивној и плодној равници, у источном подножју Анти-Ливана.

^{44*} Св. Јован Дамаскин родио се око 672. године. Наследни назив његов беше Мансур.

^{45*} 1. Мојс. 41, 37.

^{46*} Данил. 2, 48.

^{47*} Отац св. Јована Дамаскина, Сергије Мансур, обављао је код Дамаског калифе Абд – Алмалика (685-705), у ствари, дужност главног логотета, тојест благајника државне благајне.

нити храбрости војничкој, нити лову звериња, нити ком другом световном занимању, већ кротости, смирености, страху Божјем и познавању Светога Писма. Стога усрдно мољаше Бога да му пошаље човека мудрог и побожног, који би сину његовом био добар учитељ, и добар наставник у врлинама. И би брижни родитељ услишен од Бога, и доби што је желео, на следећи начин:

Дамаски разбојници вршили су често упаде и на копну и на мору и у суседне крајеве, узимали у ропство хришћане, доводили их у свој град, па једне продавали на пијацама а друге убијали. Једном они ухватише неког монаха, по имену Козму, благообразног по изгледу, прекрасног по души, родом из Италије, и продаваху га на пијаци са осталим робљем. Они пак робови које разбојници хоћаху да посеку мачем, припадаху к ногама тога монаха и са сузама га мољаху да се помоли Богу за душе њихове. Сарацени, видевши какво поштовање указују монаху осуђени на смрт, упиташе га какав је чин имао у својој отаџбини међу хришћанима. Он одговори: Ја нисам имао никакав чин, нити сам био достојен свештеничког звања; ја сам само грешни монах, познавалац философије, не само наше хришћанске него и оне коју смислише незнабожачки мудраци.

Рекавши то, монах бризну у плач, и плакаше горко. Недалеко пак стајаше Јованов родитељ; видећи старца где плаче, и познавши по одећи да је монах, он му приђе. И желећи да га утеши у тузи рече му: Узалуд, човече Божји, плачеш што губиш овај свет, којег си се ти давно одрекао и за који си умро, као што видим по твојем изгледу и одећи. – Ја плачем, одговори монах, не што губим овај свет, јер сам ја, као што ти рече, умро за свет, и не хајем ни за шта световно, знајући да постоји други живот: бољи, бесмртан и вечан, уготовљен слугама Христовим, који се надам и ја добити благодаћу Христа Бога мог; него плачем зато што одлазим из овог света бездетан, и не оставивши за собом наследника.

Зачуди се Јованов родитељ монаховим речима, и рече му: Оче, ти си монах, и посветио си се Богу ради чувања чистоте а не ради рађања деце. Зашто онда тугујеш због деце? – Монах одговори: Ти не појимаш, господине, оно што сам рекао: ја говорим не о телесном чеду и не о земаљском наследству, већ о духовном. Јер, као што сам видиш, ја сам монах убог и немам ништа од ствари овога света, али имам велико богатство мудрости којим се обогатих, много се, помоћу Божјом, од младости моје трудећи. Прошао сам разне науке људске: изучио сам реторику и дијалектику, одлично знам философију, предату од Стагарита

и Аристонова сина,^{*48} проучио сам геометрију и музику, добро сам изучио кретање небеских тела и путеве звезда, да бих преко толике лепоте творевине и њеног премудрог уређења што јасније познао самога Творца. Затим сам савршено изучио и учење грчких и римских богослова о тајнама Православља. Имајући сам таква знања, ја их никоме нисам предао, и чему сам се сам научио ја никога не научих, нити сада могу научити, јер немам ни времена ни ученика; и сматрам да ћу овде умрети од мача агарјанског, и јавићу се пред Господом мојим као дрво неродно, и као слуга који је сакрио у земљу талант господара свога. Ето због чега плачем и ридам. Као што оци по телу тугују када у браку живећи немају деце, тако и ја тугујем и сетујем што не родих ниједног духовног сина, који би после мене био наследник мог богатства мудрости.

Чувши овакве речи, отац Јованов се обрадова што обрете давно жељену ризницу, и рече старцу: Не тугуј оче: Бог може испунити жељу срца твога. – Рекавши то, он хитно оде к сараценском кнезу, и припавши к ногама његовим мољаше га усрдно да му поклони роба-монаха. Кнез му изиђе у сусрет: поклони му овај дар, стварно драгоценији од многих других дарова.

Родитељ Јованов с радошћу одведе кући својој блаженога Козму, и утеши га намучена давши му удобност и мир. И рече му: Оче, буди господар у мојој кући и учесник свих мојих радости и туга. – Па додаде и ово: Бог ти не само дарова слободу него ти и жељу срца твога испуни. Ја имам ова два детета: један је син мој по телу Јован, а други – дечак кога примих уместо сина, родом из Јерусалима, сироче од детињства, а зове се као и ти, Козма. Стога те молим, оче, научи их мудрости и доброј нарави и настави на свако добро дело; начини их духовним синовима својим, препороди их учењем, васпитај их поучењем, и остави их после себе као наследнике неукрадивог богатства духовног.

Обрадова се блажени старац Козма, прослави Бога, и стаде врло марљиво васпитавати и учити оба дечака. А дечаци беху паметни, брзо схватаху што им учитељ предаваше, и напредоваху у учењу. Јован, као орао који се носи по ваздуху, достизаше високе тајне учења; а духовни брат његов Козма, као лађа брзо пловећи на угодном ветру, брзо достизаше дубину мудрости. Учећи усрдно и ревносно, они за кратко време изврсно изучише граматiku, философију и аритметику, и

^{48*} Стигар – град на Халкидичком полуострву; у њему се родио грчки философ Аристотел (IV век пре Христа), стога и назван Стагирит. А сином Аристонова овде је назван грчки философ Платон (IV век пре Христа).

постадоше слични Питагори и Диофану;⁴⁹ изучише они и геометрију тако, да су могли бити сматрани као неки нови Еуклиди.⁵⁰ А како се они усавршише у песништву и музици, о томе сведоче њихове црквене песме и стихови. Не изоставише они ни астрономију; и тајне богословља одлично упознаше. Осим тога они се од доброг учитеља научише добрим наравима и добродетељном животу, живљењу у врлинама, и постадоше савршени у знању, мудрости духовној и световној. Нарочито Јован показа велики успех, те му се дивљаше и сам учитељ, којег Јован превазиђе у неким областима знања. И постаде Јован велики богослов, о чему сведоче његове богонадахнуте и богомудре књиге. Но он се не горђаше због толике своје мудрости. Као плодно дрво: што више род на њему расте, утолико се више гране његове повијају наниже ка земљи, тако и блажени философ Јован: уколико више напредоваше у мудрости, утолико мањим он сматраше себе; и умејаше он укроћавати у себи сујетна маштања и уташавати страсне помисли, а душу своју као светилник, напуњен уљем духовне мудрости, запаљивати огњем Божанствене жеље.

И учитељ Козма рече једном оцу Јовановом: Ето господине, жеља се твоја испуни: младићи твоји се одлично научише, те већ и мене превазилазе мудрошћу. Таквим ученицима није доста да буду као учитељ њихов. Благодарехи великој памети и непрестаном труду, они потпуно постигоше сву дубину мудрости, и Бог умножи тај њихов дар. Њима више није потребно да их ја учим: они су већ способни да друге уче. Стога те молим, господине, отпусти ме у манастир, да тамо сам постанем ученик и да се научим вишњој мудрости од савршених монаха. Та световна философија којој сам се научио, шаље ме к философији духовној, која је драгоценија и чистија од световне, јер она доноси користи и спасава душу.

Чувши то, отац Јованов се ожалости, не желећи лишити себе тако драгоцену и мудру наставника. Ипак се не усуди силом задржати старца да га не ожалости, зато му учини по вољи. И наградивши га богато, он га отпусти с миром. Монах Козма оде у лавру преподобног Саве Освећеног. И тамо поживевши богоугодно до своје смрти, он отиде к Најсавршенијој Премудрости, Богу. Кроз неколико година престави се и отац Јованов. Кнез Сараценски позва Јована и предложи му да га постави за свог првог саветника. Јован се отказиваше од тога, имајући супротну жељу: да служи Богу усамљеничким молитвеним тиховањем. Ипак он би принуђен да се

⁴⁹* Питагора – знаменити грчки философ, у шестом веку пре Христа; Диофан – Александријски математичар, у четвртм веку пре Христа.

⁵⁰* Еуклид – математичар, у трећем веку пре Христа.

потчини и да се, и против воље своје, прими власти. И доби Јован у граду Дамаску власт већу но што је имао његов родитељ.*⁵¹

У то време у Грчкој цароваше Лав Исавријанац,^{*52} који на Цркву Божију устаде зверски, као лав ричући и пустошећи. Избацујући из храмова Божјих свете иконе, он их предаваше огњу; а оне који православно вероваху и поштоваху свете иконе, он бездушно стављаше на страховите муке. Чувши о томе, Јован се запали ревношћу побожности, угледајући се у томе на Илију Тесвићанина и на имењака свог Претечу Христовог. Извукавши мач Речи Божије, он поче њиме одсецати као главу јеретичко умовање звероподобног цара: јер он разасла многе посланице о поштовању светих икона оним правовернима који му беху познати. У тим посланицама, на основу Светог Писма и древног предања богоносних Отаца, он мудро доказиваше да светим иконама треба одавати дужно поклоњење. Оне пак којима је слао те посланице он мољаше да те посланице показују другој једноверној братији ради њиховог утврђења у православљу. И труђаше се блажени Јован да сву васељену напуни богонадахнутим посланицама својим.*⁵³ Растурене по целом царству грчком, оне утврђиваху православне у побожности, а јеретике бодијаху као бодила. Глас о тим посланицама допре и до самог цара Лава. Не трпећи да ко изобличава његово зловерје, цар позва к себи своје једномишљенике јеретике и нареди им да они, на притворан начин, међу православнима пронађу коју било Јованову посланицу писану његовом

^{51*} Највишу власт на двору св. Јован Дамаскин доби при калифу Велиди (705-715. године), коме он беше најближи саветник и министар. Но примивши на себе обавезе новог звања, он никада не заборављаше своју врховну дужност: служити Господу Христу, и свагда се старати бити веран истини Христовој и користан светој Цркви. У то време у Сирији су делали разни јеретици: несторијанци, монофизити, монотелити, павликијани; сврх свега, у то време је мухамеданство господарило у Сирији. Св. Дамаскин је у таквој средини, као главни посао свога живота, чинио ово: излагао је тачно учење Цркве, и бранио га, изобличавајући при томе лажна јеретичка учења, која су ма на који начин унакажавала апостолско предање, чувано светим животом Васељенске Цркве. Даровит и богомудар, но у исто време необично трудољубив и светог живота, он је богонадахнуто и писао и говорио, и био неустрашив у свима борбама са непријатељима Христове Истине. – Тада је написао и апологију против мухамеданства.

^{52*} Лав Исавријанац царовао у Византији од 716-741. године.

^{53*} Св. Јован Дамаскин написао дело у заштиту светих икона и послао га у Цариград. Између осталог он тамо пише и ово: „Свестан своје недостојности, нема сумње ја бих требао да ћутим и да само оплакујем грехе своје пред Богом. Али видећи да жестока олуја узнемирава Цркву Божију, сматрам да сада није време ћутања. Бојим се Бога више него земаљског господара; но власт господарева је тако велика, да лако може повући народ“. – У том спису св. Јован ништа увредљиво није рекао односно цара Лава. На молбу својих пријатеља, блажени Јован је написао још, једну за другом, две посланице у заштиту светих икона. Ове посланице су жудно читане у Цариграду и по другим местима: оне су подржавале немоћне у Православљу, а јаке у вери крепили на још јачу веру.

властитом руком, и да је узму на прочитање. После дугог паштења, учесници ове зловне замисли пронађоше негде код православних једну посланицу, написану Јовановом руком, лукаво је измолише, па цару у руке предадоше.

Цар наложи неким вештим писарима својим да они, гледајући на рукопис Јованов, напишу истим словима тобож од стране Јованове писмо из Дамаска цару Лаву. А то писмо гласило је овако: „Радуј се, царе! и ја се радујем држави твојој ради јединства вере наше, и одајем поклоњење и дужно поштовање твоме царском величанству. Обавештавам те да град наш Дамаск, који је у рукама Сарацена, слабо се чува, и уопште нема јаку стражу; војске је у њему мало, и слаба је. Стога те молим, Бога ради смилуј се на овај град, пошаљи јуначку војску своју. Пправећи се као да иде у друго место, нека војска изненада нападне Дамаск, и ти ћеш без муке узети град под своју власт. У овој ствари ја ћу ти помоћи много, пошто је град, и сва ова земља, у мојим рукама“.

Пошто написа себи од стране Јована такво писмо, лукави цар нареди да од његове стране напишу сараценском кнезу овако: „Сматрам да ништа није боље него имати мир и живети у пријатељству, јер одржавати уговоре мира врло је похвално и Богу мило. Стога и мир, склопљен између нас, ја хоћу да поштено и верно чувам до краја. Међутим неки хришћанин, који живи у твојој држави, честим писмима својим подстиче ме да нарушим мир, и обећава ми предати ми без муке град Дамаск у руке, ако ја неочекивано пошаљем своју војску тамо. Да би се ти уверио у ово што ти пишем, и да би се убедио у моје пријатељство, ја ти ево шаљем једно од тих писама које ми је тај хришћанин писао. У њему који се усудио да ми тако пише, ти ћеш познати издају и непријатељство, и знаћеш како да га казниш“.

Ова два писма звероподобни цар Лав посла по једном свом врло поверљивом човеку у Дамаск кнезу Сарацена. Примивши их и прочитавши их, кнез дозвоља Јована и показа му оно лажно писмо, написано цару Лаву. Читајући и разгледајући писмо, Јован рече: Слова на овој хартији личе донекле на мој рукопис. Међутим, ово није писала моја рука, јер мени никада на памет пало није да пишем грчком цару. Не дао Бог, да лажно служим господару своме.

Јовану одмах би јасно да је ова клевета дело непријатељског, злог, јеретичког лукавства. Али кнез, испунивши се јарости, нареди да невиноме Јовану одсеку десну руку. Јован усрдно мољаше кнеза да се мало стрпи и да му времена да он докаже своју невиност и да обелодани

мржњу коју према њему гаји зли јеретик, цар Лав. Али молба његова не би услышена: силно разгњевљени кнез нареди да се казна одмах изврши.

И одсечена би Јованова десница, – она десница која утврђиваше правоверне у Богу; она десница која писањем својим изобличаваше ненавиднике Господа, и која уместо мастила, којим се служаше пишући о поштовању светих икона, сада се обли својом властитом крвљу.

После одсечења, рука Јованова би обешена на тргу усред града, а сам Јован, изнемогао од болова и од огромног губитка крви, би одведен кући својој. А кад се смрче, блажени Јован дознавши да је кнеза већ прошао гњев, упути кнезу овакву молбу: Болови се моји повећавају, и муче ме неисказано; и мени неће бити лакше све док одсечена рука моја буде висила у ваздуху. Стога те молим, господине мој, нареди да ми се да рука моја, да је сахраним у земљи, јер сматрам да ће ме болови попустити, ако она буде сахрањена.

Мучитељ се одазва молби, и нареди да се рука скине са јавног места и преда Јовану. А Јован, примивши одсечену руку своју, уђе у молитвену одају своју, и павши на земљу пред светом иконом Пречисте Богоматере са Богомладенцем у наручју, он одсечену руку своју приљуби на њено место, и стаде се из дубине срца молити уздишући и плачући, и говораше: „Владичице Пречиста Мати која си Бога мог родила, ево десна рука ми је одсечена ради Божанствених икона. Теби је познато шта Лава изазва на гњев; зато ми похитај брзо у помоћ, и исцели руку моју. Десница Свевишњега, која се оваплотила из Тебе, чини многа чудеса ради молитава Твојих; стога молим да Он и десницу моју исцели на Твоје посредовање. О Богомати! нека ова рука моја напише у похвалу Теби и Сину Твоме оно што јој Ти будеш дозволила, и нека писањем својим помогне православној вери. Ти можеш све што хоћеш, јер си Мати Божија“.

Говорећи то са сузама, Јован заспа. И виде у сну Пречисту Богоматер како са иконе гледа на њега светлим и милостивим очима, и говори: „Ето, рука ти је сада здрава; не тугуј више, него се усрдно труди, као што си ми обећао; и начини је пером брзописца“.

Пробудивши се, Јован опипа своју руку и виде да је исцељена. И обрадова се духом Богу Спасу своме и Свобеспрекорној Матери Његовој, што Свемоћни учини тако дивно чудо на њему. Па уставши на ноге и подигавши руке к небу, он узнесе благодарност Богу и Богоматери. И радоваше се он сву ноћ са свим домом својим. И певајући нову песму, он говораше: Десница твоја, Господе, прослави се у сили (2. Мојс. 15,6); десна

рука Твоја исцели одсечену десницу моју, и њоме ће сатрти непријатеље који не почитују чесну икону Твоју и Твоје Пречисте Матере, и уништиће њоме, ради величања славе Твоје, непријатеље који уништавају свете иконе.

Док се Јован тако радоваше са свима укућанима својим, и певаше благодарне песме, чуше то суседи; и кад сазнадоше разлог те радости и весеља, они се веома дивљаху. Ускоро дознаде за то и кнез сараценски. И одмах позва Јована, и нареди му да покаже одсечену руку. На месту пак где беше рука одсечена виђаше се као црвени конач знак, остављен промислом Богоматере, као доказ да је рука на том месту била одсечена.

Угледавши то, кнез упита Јована: Који то лекар и каквим леком тако добро присаједини руку њеноме зглобу, и тако је брзо излечи и оживи, као да она и није била одсечена и мртва?

Јован не прећута чудо, него громко рече о њему: Господ мој, Свемоћни Лекар, услишавши преко Пречисте Матере Своје усрдну молитву моју, исцели свемоћном силом Својом ову рану моју, и учини здравом руку, коју ти нареди да се одсече.

Тада кнез завапи: Тешко мени! не испитавши клевету ја неправедно осудих и некрива казних тебе, добри човече. Молим те, опрости нам што те ми тако брзо и неразумно осудисмо. Ево, прими сада од нас свој пређашњи чин и пређашње поштовање, и буди наш први саветник. Од овога часа без тебе и без твога савета ништа се у држави нашој радити неће.

Међутим Јован, павши пред ноге кнезу, мољаше га дуго да га отпусти од себе и да му не смета да крене путем куда му душа жели: да следује Господу своме са монасима који су се одрекли себе и узели на себе јарам Господњи. Но кнезу се није хтело да га отпусти, и на све могуће начине покушаваше да приволи Јована да буде управник двора његовог и уредитељ васцеле државе његове. И беше међу њима дуга распра: један другога мољаше, и један другога стараше се победити молбом. Најзад, једва надвлада Јован: премда не брзо, ипак он умоли кнеза, те му овај допусти да чини што му душа жели.

Вративши се кући својој, Јован одмах, не часећи ни часа, раздаде сиромасима сва своја безбројна имања, и све робове пусти на слободу, а сам са учеником својим Козмом⁵⁴ отпутова у Јерусалим. Тамо

^{54*} Саученик и друг и пријатељ блаженог Јована Козма, доцније епископ Мајумски, један од највећих песника Православне Цркве. Спомен се његов празнује 12. октобра.

поклонивши се светим местима он оде у лавру светога Саве, и моли игумана да га прими као залуталу овцу, и присаједини своме изабраном стаду. Игуман и сва братија распознаше светога Јована, јер он већ беше славан, и сви су га знали, благодарећи његовој власти и угледу и великој мудрости. И радоваше се игуман томе, што је такав човек привео себе у толику смиреност и сиромаштину и хоће да буде монах. Примивши га с љубављу, игуман дозвоља једнога од братије, и то најискуснијег и најопитнијег у подвизима, желећи му поверити Јована: да га научи духовној философији и монашким подвизима.*⁵⁵ Али овај одби, не желећи да буде учитељ таквоме човеку који својом ученошћу превазилази многе. Игуман призва другог монаха, но и овај не хте. Такође и трећи, и четврти, и сви остали отказаше се, јер је сваки од њих био свестан да није дорастао да буде наставник таком мудрому човеку; притом се стиђаху и његове знатности. После свих би позван неки старац, прост по нарави, али врло паметан; он не одби да буде наставник Јовану.

Узевши Јована у своју келију и желећи да у њему постави основ врлинског живљења, старац му пре свега даде оваква правила: да ништа не ради по својој вољи; да своје трудове и молитве приноси Богу као неку жртву; да лије сузе из очију, ако жели да очисти грехе ранијег живота свог. Јер је то пред Богом драгоценије од сваког најскупоценијег тамјана. Ова правила бише постављена као основ за она дела која се обављају телесним трудом. За оно пак што доликује души, старац прописа оваква правила: да Јован не држи у уму свом ништа световно; да не замишља у уму свом никакве неприличне слике, него да ум свој чува неприкосновеним и чистим од сваког сујетног пристрашћа, од сваке страсне љубави и пуне надмености; да се не хвали својом мудрошћу и ученошћу, и да не мисли да може све постићи потпуно до краја; да не жели каква откривења и познање сакривених тајни; да се до краја живота не узда у свој разум као да је непоколебљив и да не може погрешити и пасти у заблуду; напротив, треба да зна: да су мисли његове немоћне, и разум његов погрешив, па се зато старати: не допуштати помислима да се расејавају, него се трудити сабрати их уједно, да би се на тај начин ум просветио од Бога, и душа осветила, и тело очистило од сваке скверни; нека се душа и тело сједине са умом, и буду символ Свете Тројице, и изградиће се човек ни телесан ни душеван већ по свему духован, изменивши се добровољно из два дела човека – тела и душе, у трећи и најважнији, то јест у ум.

^{55*} По Уставу св. Саве Освећеног сваки је новајлија био повераван на испитивање, надзор и руководство старцу, искусном у духовном животу. Тако су поступили и с Јованом, без обзира на то што су, његов благочестив живот и огромна ученост били познати целоме Истоку.

Прописавши таква правила, духовни отац своје духовном сину и учитељ ученику додаде још и ове речи: Не само не пиши никоме писма, него чак и не говори никоме ни о чему из световних наука. Имај ћутање са расуђивањем; јер ти знаш да не само наши философи уче ћутању, него и Питагора налаже својим ученицима многогодишње ћутање; и немој мислити да је добро у невреме говорити о добру. Чуј Давида шта каже: Мучах и о добру (Пс. 38,3). А какву од тога он доби корист? Чуј: Запао се срце моје у мени (Пс. 38,4), то јест огњем божанске љубави, који се у пророку запао богоразмишљањем.

Васцело ово поучење старчево паде у срце Јованово као семе на добру земљу, и проклијавши укорени се. Јер Јован, живећи дуго време поред овог богонадахнутог старца, марљиво испуњаваше све поуке његове и слушаше наређења његова, потчињавајући му се нелицемерно, без поговора и без икаквог роптања; штавише, он се ни у помислима никада не противљаше наређењима старчевим. Јер у срцу свом, као на табlici, он беше написао ово: „Сваку заповест оца испуњавати, по апостолском учењу, без гњева и премишљања“ (ср. 1. Тим. 2,8). Та и каква је корист послушнику: имати у рукама посао, а у устима роптање; извршивати наређење, а језиком и умом приговарати; и када ће такав човек постићи савршенство? Никада. И узалуд се такви људи труде, и сматрају да извршују врлину; јер сједињујући с послушањем роптање, они змију у недрима својим носе. Међутим блажени Јован, као истински послушник, све наложене му послове и службе обављаше без икаквог роптања.

Једном приликом старац, желећи да испита Јованову послушност и смиреност, сабра много котарица, – а плетење котарица бејаше њихово занимање, њихово рукодеље -, и рече Јовану: „Слушао сам, чедо, да се котарице продају скупље у Дамаску него у Палестини, а ми у келијама, као што и сам видиш, немамо ни најнеопходније. Стога узми ове котарице, па похитај у Дамаск, и тамо их продај. Али пази, немој их продавати јевтиније од одређене цене“.

И одреди старац цену котарицама далеко већу но што оне вреде. А истински послушник се ни речју, ни мишљу не успротиви, нити рече да те котарице не вреде толико, и да је пут далек, он не помисли чак ни то, да је срамота за њега ићи у тај град где га сви знају, и где он раније беше свима познат по својој власти. Ништа слично он не рече, нити помисли, будући подражавалац послушног до смрти Христа Господа. Напротив, рекавши: „Благослови, оче!“ он одмах натовари котарице на леђа, и крену хитно у Дамаск. Одевен у подеране хаљине, он хођаше по граду, и продаваше на пијаци своје котарице. Људи који су се интересовали за

котарице, прилазили су и питали за цену. Но чим би чули онако високу цену, ударили су у смех и подсмевање; а неки су чак грдили и вређали блаженога Јована. Познаници блаженога нису га могли распознати, јер је био одевен у просјачке рите он који је некада носио златоткане хаљине, и лице му се било изменило од поста, образи усахли и лепога увенула. Али један грађанин, који некада бејаше слуга Јовану, загледавши се пажљиво у лице његово, познаде га, и зачуди се просјачком изгледу његовом. Но сажаливши се и уздахнувши од срца, он приђе Јовану, као непознатом човеку, и купи све котарице по цени одређеној старцем. Он купи котарице, не што су му оне требале, већ из сажаљења према таквом човеку, који од онолике славе и богатства доведе себе, Бога ради, у такво смирење и сиромаштво. Примивши новац за котарице, блажени Јован се врати к старцу као неки победник из рата, који својом послушношћу обори на земљу непријатеља – ђавола, а с њим и гордост и сујетну славу.

Након извесног времена преставио се ка Господу један монах те лавре. Рођени брат његов, оставши сам после братовљеве смрти, плакаше неутешно за преминулим братом. Јован га много и дуго тешаше, али не могаше утешити неизмерно уцвељеног брата. Затим уцвељени брат са сузама поче молити Јована да му за утеху и олакшање у жалости напише неку умилну надгробну песму. Јован то одбијаше, бојећи се да не прекрши заповест свога старца, који му је заповедио да ништа не ради без његовог наређења. Но уцвељени брат не престајаше молити Јована, говорећи: Зашто се не смилујеш на моју ојађену душу и не даш ми макар мали лек у великим патњама срца мог? Да си лекар тела, а мене снашла нека телесна болест, и ја те замолио да ме лечиш, а ти, имајући могућности да ме лечиш, одбијеш да то учиниш, и ја умрем од те болести, зар ти не би одговарао Богу за мене, јер си ми могао помоћи а одбио си? Међутим сада, ја ево силно патим срцем и иштем од тебе малу помоћ, а ти ми је не даш. Но ако ја свиснем од жалости, зар нећеш страховито одговарати за мене Богу? Ако се пак бојиш заповести старчеве, онда ћу ја то што будеш написао сакрити код себе, да твој старац не би сазнао за то, нити чуо.

Привољен оваквим речима, блажени Јован најзад написа следеће надгробне тропаре: „Која то сладост живота остаје недирнута тугом?“... „Таштина је све људско што после смрти не остаје“... „Авај мени, какву борбу има душа када се одваја од тела!“... и остале, које Црква и данас пева на опелу покојника.

Једном када старац оде некуда из келије, Јован седећи унутра певаше састављене тропаре. Кроз неко време старац се врати, и приближујући се келији он чу Јована где пева. Хитно ушавши у келију, он стаде с гњевом говорити Јовану: Што си тако брзо заборавио своја обећања, и уместо да плачеш, ти се радујеш и веселиш певушећи некакве песме? – Јован му исприча разлог свога певања, и објашњавајући да је сузама брата био приморан написати песме, стаде молити опроштај од старца павши ничице на земљу. Међутим старац, неумољив као неки тврд камен, тог часа одлучи блаженога од свога сажиха, и изгна из келије.

Изгнан, Јован се опомену Адамовог изгнања из раја, које га снађе због непослушности, и ридаше пред келијом старца, као некада Адам пред вратима раја. Затим оде он к другим старцима, за које знађаше да су изврсни у врлинама, и молећи их да отиду к његовом старцу и умоле га да му опрости сагрешење. Они одоше и молише старца да опрости своме ученику и прими га у своју келију; али старац остаде неумољив. Један од отаца рече старцу: Дај епитимију сагрешившем ученику, али га не одлучи од сажиха с тобом. – Старац одговори: Ево, дајем му ову епитимију: Ако хоће да добије опроштај за своју непослушност, нека рукама својим очисти нужнике свих келија и опере сва смрадна места у свој лаври.

Чувши такве речи, оци се постидеше, и збуњени одоше, чудећи се жестокој и несавитљивој нарави старчевој. А Јован, предусревши их и по обичају поклонивши им се, питаше их шта им је рекао његов отац. Они му испричаше о суровости старчевој, али му не смејаху казати шта старац предложи као епитимију; беше их стид говорити о тако стидним наређењима старчевим. Међутим Јован их од свег срца мољаше да му кажу шта му је наложио отац. А кад му они најзад казаше, он се, преко њиховог очекивања, обрадова, и с радошћу прими наложену му епитимију. И спремивши одмах судове и оруђа за чишћење, он поче с усрћем извршивати наређење, дотичући се нечистоте оним рукама које је раније мазао разним мирисима, и прљајући изметом ону десницу која је чудесно била исцељена од Пречисте Богородице. О, дубоког смирења необичнога мужа и истинитога послушника!

Међутим старац, видевши такво смирење Јованово, милина му обузе душу, и потрчавши загрли га, и целиваше му главу, рамена и руке, говорећи: „О, каквог страдалца за Христа ја родих! О, заиста је ово истински син блажене послушности“! – А Јован, стидећи се старчевих речи, паде ничице на земљу пред њим као пред Богом и, не превазносећи се због похвалних речи старчевих него се још више смиравајући, мољаше

га са сузама да му опрости сагрешење његово. Узевши Јована за руку, старац га уведе у своју келију. Томе се Јован толико обрадова, као да је поново враћен у рај; и живљаше са старцем у ранијој слози.

Након мало времена Владатељка света Пречиста и Преблагословена Дјева, јави се старцу у ноћном виђењу, и рече: Зашто си затворио извор који може точити из себе слатку и изобилну воду? воду, која је боља од оне што је потекла из камена у пустињи;^{*56} воду, коју зажеле пити Давид;^{*57} воду, коју Христос обећа Самарјанки.^{*58} Не сметај извору да тече, јер ће потећи изобилно, и сву васељену залити и напојити; покриће и мора јереси, и претвориће их у дивну сладост. Нека жедни хитају на ту воду; и они који немају сребра чистога живота, нека продаду своја пристрашћа, и подражавањем Јованових врлина нека помоћу њих стекну чистоту у догматима и у делима. Јер он ће узети гусле пророка, псалтир Давида, и састављаће песме нове Господу Богу, и превазићи ће песме Мојсија и кликтања Маријаме.^{*59} У поређењу са њим ништа ће бити песме Орфеја о којима се говори у баснама;^{*60} он ће саставити духовну небеску песму, и подражаваће херувимска песмопјенија. И учиниће он да ће цркве Јерусалимске, као девојке с бубњима, певати Господу, објављујући смрт и васкрсење Христово. Он ће написати догмате Православне вере, и изобличиће лажна учења јеретика. Срце ће његово откликати реч добру, и описати свечудесна дела Царева”^{*61}.

Сутрадан изјутра старац призна Јована и рече му: О, чедо послушности Христове! отвори уста своја, да привучеш Духа, и што си примио срцем, то откликни устима; уста твоја нека говоре премудрост, коју си стекао размишљањем о Богу. Отвори уста своја не ради причања већ ради речи истине, и не ради гатања већ ради догмата. Говори к срцу Јерусалимскоме које Бога гледа, тојест ка умиреној Цркви Његовој; говори не речи празне и у ваздух изговорене, него речи које Дух Свети написа на срцу твом. Узиђи на високи Синај Боговиђења и откривења Божанских тајни; и за превелико смирење своје, којим си сишао до последњег дна, узиђи сада на гору Цркве и проповедај благовестећи Јерусалиму. Снажно подигни глас свој, јер много славних ствари рече ми о теби Богомати. А мени, молим те, опрости што сам ти био сметња по својој грубости и из незнања.

^{56*} 4. Мојс. 20, 11.

^{57*} 2. Цар. 23, 15.

^{58*} Јн. 4, 14.

^{59*} 2. Мојс. 15, 1-21.

^{60*} Орфеј – певач, херој грчких митова: сила његовог гласа и певања била је тако велика, да је под његовим утицајем дрвеће играло, камење скакало, дивље звери се укроћавале.

^{61*} Пс. 44, 2.

Од тога времена блажени Јован поче писати божанствене књиге и састављати милозвучне песме. Он састави Осмогласник, којим као духовном свиралом увесељава Цркву Божју све до данашњег дана. Прву своју књигу, богонадахнути Јован отпоче овим речима: „Твоја победоносна десница богодолично се прослави у сили“^{*62}.

Поводом чудесног исцељења своје десне руке, св. Јован, усхићен од радости, откликта из све душе дивотну песму Пресветој Богородици: „О тебје радујетсја, Благодатнаја, всјакаја твар“^{*63}. – Убрушчић пак, којим је била обавијена његова одсечена рука, блажени Јован ношаше на својој глави, као подсетник на предивно чудо Пречисте Богородице. Написа св. Јован и житија неких светитеља; састави празничне речи и разне умилне молитве; изложи догмате вере и многе Тајне богословља; писа он и против јеретика, нарочито против иконобораца; написа он и друга душекорисна дела, којима се верни и данас хране као духовном храном, и поје као из слатког потока.^{*64}

^{62*} Први ирмос првога гласа у Осмогласнику. Октоих = Осмогласник је један од првих песничких радова св. Јована Дамаскина. По речима патријарха Јерусалимског Јована, св. Дамаскин, непоколебљиви исповедник и страдалник за молитвено поштовање светих икона, одушевљен чудесним исцељењем своје одсечене десне руке, испевао је ову торжествену песму: „Твоја победоносна десница богодолично се прослави у сили“, која је у духу победне, благодарне Мојсијеве песме по прелазу Израиљаца преко Црвеног Мора. За овом низале су се друге песме, из којих је састављен Осмогласник. Појава Осмогласника изазвала је промену у целокупном саставу богослужења. Још за живота св. Дамаскина Осмогласник његов био је примљен на целом Истоку, а кроз неко време прешао је и на Запад. Доцније су у Осмогласник ушле песме и неких каснијих песника црквених; но у главном је он дело светог Дамаскина.

Својим Осмогласником св. Дамаскин је учинио и ову богомудру ствар: из разноврсних мелодија које су до тада биле у употреби, он је изабрао првенствено такве које молитвено и побожно делују на хришћане и њихово расположење. – Музички знаци Октоиха св. Дамаскина били су кукасти.

^{63*} Касније ова дивна песма у част и славу Пресвете Богородице ушла је у састав литургије св. Василија Великог. – Међу многобројним песмама св. Јована Дамаскина нарочито се истичу песме у част Пресвете Богородице, под чијом се он нарочитом благодатном заштитом и налазио. Такви су, на пример, његови Канони: на Благовести, Успеније, Рождество Богородице; „Милосердија двери отверзи нам“, „Преславнаја Приснодјево, Мати Христа Бога, принеси нашу молитву Сину твојему“, Многаја множества мојих Богородице прегрјешениј“, Все упованије моје на тја возлагају“, и друге. – Уопште, као црквени песник св. Дамаскин је изузетно велик и јединствен, и нема му такмаца; зато је и назван: „Златострујни“ = χρυσορροής.

Св. Дамаскин је саставио 64. Канона. Међу њима се истиче као изузетно богонадахнут и ненадмашно диван: Канон на Васкрс. По богомудрости и боголепоти овоме су приближни његови Канони: на Рождество Христово, на Богојављење, на Вазнесење Господње. – Св. Дамаскин је написао прекрасни тропар: „Пречистому твојему образу поклањајемсја, Благиј“. Његови Антифони су ненадмашни по дубини мисли и окриљености осећања. Уопште, св. Дамаскин је песник каквог није било у Цркви ни пре њега, ни после њега.

^{64*} Св. Дамаскин се прославио не само својим песмама него и својим другим знаменитим богословским делима, која га стављају у ред великих, и највећих Отаца и Учитеља Цркве.

На овакав труд преподобног Јована подстицаше блажени Козма, који је заједно с њим одрастао и заједно се с њим учио код једнога учитеља. Он га побуђиваше на писање божанствених књига и састављање црквених песама, а и сам му помагаше. Доцније Козма би од патријарха Јерусалимског постављен за епископа Мајумског. После тога исти патријарх призва преподобног Јована и рукоположи га за презвитера. Но преподобни Јован, не хотећи се дуго задржавати у свету и бити хваљен од људи, врати се у обитељ светога Саве, и усамивши се у својој келији, као птица у гнезду, он се усрдно бављаше читањем и писањем божанствених књига и рађаше на свом спасењу. Сабравши све књиге које раније беше написао, блажени Јован их поново прочитаваше и врло марљиво исправљаше што је требало исправити, нарочито у речима и изразима, да не би у њима ништа остало нејасно.

У таквим трудовима, њему корисним и Цркви Христовој веома потребним, и у подвизима монашким, преподобни Јован проведе многе године и достиже монашко савршенство и светост. И тако угодивши Богу, он пређе ка Христу и к Пречистој Матери Његовој;^{*65} и сада, клањајући им се не на иконама, већ гледајући сама лица Њихова у небеској слави, моли се за нас, да се и ми удостојимо истог божанственог гледања светим молитвама његовим а благодаћу Христа, коме са Преславном и Преблагословеном Мајком Његовом нека је част, слава и поклоњење вавек. **АМИН.**

Подвижник светога срца и светога ума, он је први међу светим Оцима изложио богословско учење Православне Цркве у складном систему. То је он учинио у своме знаменитом делу: „Изложење православне вере“. Ово је дело образац православне догматике заувек. – Уопште, све што је св. Дамаскин написао, од трајне је и непролазне вредности у Цркви Христовој и за Цркву Христову. Све је велико од њега, који је велики и као догматичар; и као полемичар, и као историчар, и као филозоф, и као беседник, и као песник. Дела су његова ова: Дијалектика, Књига о јересима, Свештене паралеле, Руководство, О правилном размишљању, О Светој Тројици, О лику Божјем у човеку, О природи човека, Три речи противу иконобораца, Апологија против мухамеданаца; и дела: против несторијанаца, против монофизита, против монотелита, против манихејаца. Св. Дамаскин је дао и кратка тумачења на Посланице св. апостола Павла. Писао је опширно о св. мученику Артемију. Драгоцене су његове проповеди на Преображење Господње, Рождество и Успеније Богородице, Реч о преминулима у вери, Поучење о осам злих помисли, итд.

Најзад, св. Дамаскин је учинио драгоцену услугу Цркви односно богослужбеног поретка, јер је прегледао и допунио Устав Јерусалимски, састављен св. Савом Освећеним, и саставивши Месеослов = Календар.

^{65*} Св. Јован Дамаскин преставио се око 776. године, у 104. год. свога живота, и био сахрањен у лаври Саве Освећеног поред раке светог оснивача Лавре. У време Византијског цара Андроника II Палеолога (1282. -1328) свете мошти његове бише пренесене у Цариград.

Въспитавама мети при каго шѣа на шевотѣ
на мѣстохъ и прѣзиде града маски при каго
Испльснвъ землю пѣнми пользнимн іѡанъ
ище на нѣбо въсходитъ спсѣтисе хотѣ
Сѣнѣше въ црѣвольва и сабра. и приоста мѣстѣ
сѣтѣго. ѡ града маска. родаславна и богата.
и право славную въ роюсію шихъ. и зѣдунъ все в сако
Елліныскоѣ ѡкроу же ко в маказаніе. и гальвнѣ
бго дѣх пове на го пнсапіа добрѣ и зѣдѣ въ. и ноу
искоѣ пн пѣе съзвѣтмою ѡ кѣншѣ, съвъспнт авсе
сънмѣ. тако нѣнмемъ ко смою и пѣвѣ май оумѣ
Епѣкло да вшоу. сѣнкоу пѣо Еднѣмѣ оу тн телемѣ
на оу хе нѣн бѣ вше. и ѡ помоу нѣ ко змѣ бѣ вшоу.
нарнца е мо моу а сѣ грнгоу. въ нѣте дѣтаносе и про
вѣнѣ ѡ ца вое го тако нѣ в роу ннмѣ слѣвнннннн. въ
връше нноу прѣмоу дросѣ дѣстннѣ. и жѣнѣ тако баго
оу тн телемѣ ко лоу ннше. Емоу же нѣ въ сѣтѣ вѣлшннсе.
прѣтѣн влѣцн бѣнн и рѣкшнн. Еллінымѣ прѣоста мѣтѣ
іѡанъ ко съ послѣдѣ стѣ во влѣтн оу тн телею. и лнпѣтѣ
За ко вѣдѣтн тако во моу хѣ ннкоу іѡанъ коу пѣ нѣа
и злѣтн пн. въ славоу и жѣнѣ ннѣ вѣоѣ мѣнѣ ро тѣн ном.
и на ло хѣ вѣ лоу ннше ѡ сѣ рѣдн сѣ рѣ дѣ ннѣ. хоѣе цѣ ннѣ
дѣ нннннн. и жѣнѣ сѣ вѣ рѣ. прнпѣ хоу нн ло тѣ ннѣ мѣ
тако вѣа го слова сѣ а пнсапіа емѣ в ло жнѣ. сто тѣ
въ пастн нѣ сѣ вѣ прѣ шѣше. блѣтѣ ннѣ вѣо зма
ннго дѣ ннсапіа црѣквннн зѣо стѣ внѣ. съ мнро мѣ пѣтн.
тако жѣ нн лѣ мѣ сѣ ко зма ннромѣ оу сѣтѣ. прнѣ вѣ
спомннѣ емн іѡанъ. и тѣ ннѣ вѣ нн мнѣ жѣ нншѣ а сѣ
дѣ ло да вѣ. и своннн словеснннннн слѣ мн. и пнс мѣнѣ
нннѣ по ка за ннѣ мѣ. и зѣ ѡ бѣ нннн лоу тн вѣ оу ннко по
вѣ рѣ оу іѣ е рѣсѣ. и жѣнѣ ннѣ мнѣ ннго дѣ ннсапіа и зѣ ѡ бѣ внѣ.
и жѣнѣ повѣ соу дѣ ннско маго разѣ умѣ ѡ вѣ рѣ пѣ е тѣ сѣ.
въ старѣ стѣ ма сѣ ннѣ тѣ ннѣ тѣ іѣ ѡ стѣ вн. **Вѣ рѣ ннѣ**

Прилог 2: Пролог за месеце децембар-февруар, 15. век
(рукописна књига 57, лист 6 и 6а – из збирке манастира Дечани).

воднима бывшии быма . и попишеть оуць еи свои мироу самамъ бы
главоу еи оубо . и мже и глеть еи како по себѣ уеи еи . съхотѣ шъ оу
еи съ горы . спадѣ оу гнѣ съ нѣ и пожежего . иже и оу лѣ дш оу и зъ рѣ же :
Въ тѣ же днѣ памѣ . прѣ побнаго оуцѣ нашего . ісѣанъ . мни хѣ .
и прѣ зъ и тѣ рѣ . дама сѣ тны и сѣ сѣ . И спльни въ землю пѣ съ нѣ ми .
пола зъ ни ми ісѣанъ . оу щеніи пѣ оу въ сѣ хѣ дитѣ . сплестіи сѣ хѣ пѣ :
Въ и бѣ шѣ въ црѣ тѣ во ль ва и сѣ вѣ рѣ . прѣ ко сѣ тлѣ и пѣ и нѣ сѣ еи егѣ . оу гѣ рѣ
дама сѣ сѣ . рѣ да сѣ лѣ ва и нѣ бо гѣ та . и тѣ рѣ во сѣ лѣ во тѣ оу въ рою сѣ и оу шѣ и . и зѣ
оу чѣ и въ въ сѣ ко е е лл и нѣ сѣ о е оу сѣ роу же нѣ о е мѣ сѣ а хѣ нѣ . и сѣ лѣ бы нѣ бѣ го
да хѣ но вѣ на тѣ сѣ нѣ да до бѣ рѣ и зѣ вѣ въ . и нѣ оу сѣ сѣ о е жѣ и тѣ е сѣ сѣ оу зѣ мѣ оу сѣ
шѣ въ сѣ пѣ тѣ вѣ сѣ сѣ мѣ . тѣ сѣ оу нѣ сѣ нѣ мѣ мѣ сѣ оу зѣ мѣ оу . и жѣ въ мѣ нѣ оу мѣ
е пѣ сѣ тѣ сѣ во вѣ шѣ . сѣ и сѣ тѣ оу е дѣ нѣ мѣ оу чѣ и тѣ лѣ нѣ оу чѣ е нѣ бѣ вѣ шѣ .
и оу нѣ оу нѣ мѣ сѣ оу зѣ мѣ бѣ вѣ шѣ оу . пѣ рѣ цѣ мѣ оу нѣ сѣ и нѣ кѣ рѣ и тѣ оу . въ нѣ жѣ оу
тѣ и вѣ сѣ . и прѣ бѣ тѣ оу сѣ цѣ сѣ вѣ егѣ тѣ сѣ оу нѣ сѣ прѣ оу нѣ мѣ пѣ тѣ нѣ нѣ мѣ .
въ сѣ вѣ рѣ шѣ нѣ оу прѣ вѣ мѣ дѣ рѣ оу тѣ до сѣ пѣ же . и жѣ и тѣ сѣ оу ва го оу чѣ и тѣ лѣ
по оу чѣ и вѣ шѣ . е мѣ оу жѣ и вѣ сѣ тѣ вѣ вѣ шѣ сѣ . прѣ вѣ сѣ тѣ и вѣ лѣ чѣ нѣ аше бѣ и
нѣ рѣ бѣ сѣ и . е лл и сѣ и мѣ прѣ сѣ тѣ нѣ тѣ ісѣанъ . сѣ тѣ оу сѣ тѣ сѣ во вѣ шѣ оу чѣ
тѣ лѣ и . и лѣ и тѣ чѣ сѣ оу вѣ да тѣ и тѣ sѣ o m o u . оу чѣ е нѣ sѣ ісѣанъ sѣ tѣ i i a
и зѣ лѣ оу жѣ и тѣ . въ сѣ лѣ вѣ и жѣ оу нѣ е бѣ сѣ tѣ мѣ нѣ рѣ оу жѣ нѣ o m u . и нѣ а тѣ оу хѣ вѣ лѣ
и жѣ оу рѣ d нѣ rѣ tѣ нѣ хѣ o tѣ cѣ i n m ѣ oу xѣ rѣ a l l i t t i . и жѣ и сѣ sѣ o r i . прѣ tѣ
чѣ и zѣ l o жѣ нѣ i e m ѣ tѣ sѣ o v a t o s л o v o n a t i s a m ѣ s ѣ l o жѣ n ѣ v ѣ . по tѣ o m ѣ v ѣ по
сѣ tѣ m ѣ y ѣ sѣ tѣ p r i шѣ шѣ . бѣ жѣ нѣ v ѣ i sѣ zѣ m a m n o g a п i c a n ѣ i c r ѣ sѣ v ѣ sѣ
сѣ t a v ѣ v ѣ . сѣ m ѣ r sѣ o u c tѣ e . тѣ sѣ o жѣ n m a n o u мѣ sѣ k ѣ i i sѣ o zѣ m a m ѣ r sѣ tѣ p o u i
пѣ r n o v ѣ sѣ п o m ѣ n a e m ѣ i жѣ e i sѣ a n ѣ . и tѣ y i n tѣ o b ѣ n ѣ i m n o жѣ и шѣ sѣ d ѣ l o
v a b ѣ . и сѣ v o i m ѣ c л o v e c ѣ n ѣ m ѣ c ѣ l a m ѣ . и п i c e m ѣ b ѣ n ѣ m ѣ i п o c a z a n ѣ i e m ѣ
o б ѣ лѣ чѣ i v ѣ sѣ l o ѣ sѣ tѣ n ѣ v o u ѣ i c o n o б o r ѣ n ѣ oу e p e c ѣ . и жѣ и tѣ sѣ i m n o g ѣ
п i c a n ѣ i a o c tѣ a v ѣ v ѣ . и жѣ и tѣ o v a c o u d ѣ n ѣ c o m a t o r a z ѣ m ѣ o б ѣ r ѣ
t a e t t e e . въ сѣ t a p o c e t t i m a c t i n ѣ tѣ жѣ i t t i e o c t a v ѣ i : + **Въ тѣ же**
днѣ памѣ . прѣ побнаго оуцѣ нашего . ісѣанъ . поли бо сѣ сѣ а гѣ о
нѣ оу тѣ вѣ рѣ o u . Е п i c t e s ѣ zѣ m ѣ l ѣ n a g o и zѣ o u e t a v ѣ v ѣ . e p i c t e s ѣ

Прилог 3: Пролог стиховни зимски – 16. век (1560/70. г.)
(рукописна књига из збирке „Матице Српске“ у Новом Саду,
сигнатура: PP IV 9, лист 113a).

✱ НОВИИ СРБЛАКК ВРИ ГОДА ВК БЛАГРАДК. © НОВИ СРБЛАК 2023. ГОД. У БЕОГРАДУ. ✱